

РІК LXII, Ч. 3

БЕРЕЗЕНЬ – 2005 – MARCH

№ 3, VOL. LXII

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ — PUBLISHED BY UNWLA, INC.

НАШЕ ЖИТТЯ

PIK LXII

БЕРЕЗЕНЬ

Ч. 3

Виходить раз у місяць
видає

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Неприбуткова організація

Засновник Українського Музею в Нью-Йорку

Головний редактор — Ірена Чабан

Редактор англомовної частини — Тамара Стадниченко

Мовний редактор — Лев Чабан

Редакційна колегія:

Ірина Куровицька (з уряду) — голова Союзу Українок Америки

Марта Богачевська-Хом'як

Любов Волинець

Анна-Галія Горбач

Ася Гумецька

Галина Кирпа

Катерина Немира (з уряду) — пресова реф. Головної Управи СУА

Марта Тарнавська

Адреса редакції: 203 Second Avenue, New York, NY 10003
Тел./Факс: (212) 982-2889

Річна передплата в США

Для членів СУА \$ 25.00

Для інших передплатників \$ 30.00

Поодиноке число \$ 3.00

В країнах поза межами США US \$ 40.00

Адміністратор: М. Оріся Яцусь

P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024 Тел./Факс: (732) 441-9377

OUR LIFE

VOL. LXII

MARCH

№ 3

Published by

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

Non-profit organization

Founders of The Ukrainian Museum in New York, N.Y.

Editor-in-Chief — Irena Chaban

English Editor — Tamara Stadnychenko

Ukrainian Language consultant — Lev Chaban

Contributing Editors:

Iryna Kurowyckyj — UNWLA Inc. President

Martha Bohachevsky Chomiak

Lubow Wolynets

Anna-Halia Horbach

Assya Humetsky

Halyna Kyrpa

Kateryna Nemyra — Press

Marta Tarnawsky

Editorial Office: 203 Second Avenue, New York, NY 10003
Tel./Fax: (212) 982-2889

Annual subscription in the USA for UNWLA members \$ 25.00

Annual subscription in the USA for other subscribers \$ 30.00

Annual subscription in countries other

than USA \$ 40.00 US currency

Single copy \$ 3.00

Business administrator: M. O. Jacus

Tel./Fax: (732) 441-9377

ЗМІСТ

Відійшла у вічність св. п. Маруся Бек	1
Іван Франко. Якби ти знав... ..	2
Євген Сверстюк. Шевченкові метаморфози	3
Микола Вінграновський. Скажи мені Дніпре... ..	4
Людмила Пономар. Хранительки доброго роду	5
Сторінки минулого... ..	7
Виступ уповноваженого Верховної Ради України... ..	8
Збережемо "Наше Життя"!	11
Ірина Вільде. Страх	11
Нові видання	12
Our Life	
Iryna Kurowyckyj. From the Desk of the President	13
Emergency Aid to Ukraine	14
Marta N. Zielyk. Hope Lost and Hope Found: A Study in Black and Orange	16
Irena Schubyn. A Day of Humor and Satire in Phonix, Arizona	20
Ірина Куровицька. Новини Головної Управи СУА	21
Діяльність округ і відділів СУА	22
Переступили межу вічності	28
80 літ Жіночої Організації в Бразилії	29
Союз Українок	30
Добродійство	32
Нашим дітям	34

На обкладинці: Михайло Дмитренко. Портрет Марусі Бек.

Просимо всіх дописувачів посилати до редакції тільки оригінали дописів, статей. Згідно з журналістичною практикою, не подається копій, що були поміщені чи переслані до інших видань.

Незамовлених матеріалів редакція не повертає, а також не веде листування з приводу невикористаних матеріалів.

Редакція застерігає за собою право скорочувати матеріали і виправляти мову. Статті, підписані прізвищем чи псевдонімом автора, не завжди відповідають поглядам редакції.

Передруки і переклади матеріалів з "Нашого Життя" дозволені за поданням джерела.

На адресі, поміщеній на журналі, є зазначено, доки заплачена передплата.

Усі редакційні матеріали просимо пересилати на адресу редакції, з поміткою "редакторові".

Кошти вироблення кліше покривають дописувачі.

Дописи просимо писати виразно, через два інтервали, зокрема чітко імена і прізвища поданих осіб.

Редакція приймає за домовленням, тел.: (212) 982-2889.

"OUR LIFE" (USPS 414-660) is published monthly (except August) by Ukrainian National Women's League of America, Inc., 203 Second Avenue, New York, N.Y. 10003 ISSN 0740-0225

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices. (USPS 414-660)

Postmaster: send address changes to

"OUR LIFE", 203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2005 Ukrainian National Women's League of America, Inc.

З друкарні COMPUTOPRINT CORP.

1360 Clifton Ave., #402, Clifton, NJ 07012

Tel.: (973) 574-8800 Fax: (973) 574-8887 e-mail: computopr@aol.com

Ділимося сумною вісткою
з членками Союзу Українок Америки і українською громадою,
що 30 січня 2005 р. відійшла у вічність
Почесна членка Союзу Українок Америки.
св. п. МАРУСЯ БЕК
Родині покійної висловлюємо щирі співчуття.

Екзекутива, Головна Управа та все членство СУА з глибоким сумом прощається з довголітньою Почесною членкою нашої організації.

Союз Українок Америки та громада в Америці і Україні втратили непересічну людину.

Д-р Маруся Бек народилася 29 лютого 1908 р. у Форд Ситі, Пенсильвенія.

За професією правник, політик, громадський діяч, патрон мистецтва. Перша жінка, яку вибрано до Міської Ради в Дітройті, а у тих часах це небувала подія для жінки. Від 1952 до 1962 р. займала посаду президента Міської Ради, а від 1958 до 1962 р. виконувала обов'язки мера міста Дітройту. Була довголітнім членом легіслатури, де своєю працею заслужила почесне місце в історії міста Дітройту. Маруся Бек була менеджером Світової виставки в Чікаго 1933-1934 рр.

За працю в різних ділянках Дітройтська Округа СУА відзначила її особливими урочистостями. Вручено від Екзекутиви СУА відзнаку з нагоди святкування 100-ліття жіночого руху в Україні, у пам'ять засновниці Наталії Кобринської. За її 50-літню працю в українській та американській громадах, їй надано звання „Всестороння жінка”. Від СУА отримала золоту брошку, як відзначення її участі у Конгресі Союзу Українок Америки у 1932 р., де М. Бек виступила з промовою українською і англійською мовами.

Д-р М. Бек зорганізувала Відділи СУА: 27-ий у Пітзбурзі, 26-ий у Дітройті та 97-ий у Боффало.

Від 1933 до 1934 р. видавала та редагувала журнал СУА „Жіночий Світ”.

М. Бек заснувала Літературний Фонд для жінок письменниць при СФУЖО, який сама оплачувала.

Вона подарувала нашій організації все найкраще, що могла. Найбільше незабутні з дарунків є її промови, які захоплювали кожного.

А у похилому віці, коли йшла до подіюму, присутні думали, що почують слабкий шепіт німічної жінки, та коли М. Бек почала промовляти – її гучний чудовий голос нісся по аудиторії,

ніхто не вірив, що ця старша пані, може так мудро говорити.

Сьогодні ми у смутку та жалю згадуємо її, бо ми втратили жінку-велетня якраз перед Конвенцією СУА, якою святкуватимемо 80-ліття заснування організації, так хотілося б ще раз почути її слова. Вірю, що її промови і дзвінкий голос на віки запам'ятаємо.

Для цієї достойної дами громада робила багато бенкетів, відзначень та імпрез. Вітали її сенатори, конгресмени, вона одержала привітання від Президента Америки Р. Рейгана. Однак, вірю, що найціннішим моментом у житті Марусі Бек було отримання нагороди ордену св. Володимира на Конгресі СКУ, бо це було у Києві в Незалежній Україні.

Наша організація понесла велику втрату, як і ціла американська і українська спільнота, Маруся Бек була жінкою, яка своїми вчинками опереджувала свій час. Ми жаліємо її смерть і святкуємо її життя.

Життєвий шлях Марусі Бек, який мав багато різних доріг, сьогодні дійшов до кінця. Не можу ні на мить перестати думати – чи ще між нами буде колись друга така динамічна жінка, як Маруся Бек. Сьогодні можемо лише пробувати наслідувати її вчинки, бо вони є гідні того, вчитися з її діл, з бажань та з ентузіазму до всього, що розпочинала.

Прощай, дорога Марусю, Почесна членко СУА.

Ірина Куровицька,
голова Союзу Українок Америки.

Іван ФРАНКО

Якби ти знав, як много важить слово,
Одно сердечне, теплеє слівце!
Глибокі рани серця як чудово
Вигоює – якби ти знав оце!
Ти, певно б, поуз болю і розпуки,
Заціпивши уста, безмовно не минав,
Ти сіяв би слова потіхи і принуки,
Мов теплий дощ на спраглі ниви й луки, –
Якби ти знав!

Якби ти знав, які глибокі чинить рани
Одне сердите, згіднеє слівце,
Як чисті душі кривить, і поганить,
І троїть на весь вік – якби ти знав оце!
Ти б злість свою, неначе пса гризького,
У найтемніший кут душі загнав,
Потіх не маючи та співчуття палкого,
Ти б хоч докором не ранив нікого, –
Якби ти знав!

Якби ти знав, як много горя криється
У масках радості, байдужості і тьми,
Як много лиць, за дня веселих, миється
До подушки горючими слізьми!
Ти б зір і слух свій наострив любов'ю
І в морі сліз незримих поринав,
Їх гіркість власною змивав би кров'ю
І зрозумів весь жах в людському безголов'ю, –
Якби ти знав!

Якби ти знав! Та се знання предавне
Відчути треба, серцем зрозуміть.
Що темне для ума, для серця ясне й явне...
І іншим би тобі вказався світ.
Ти б серцем ріс. Між бур життя й тривоги
Була б несхитна, ясна путь твоя.
Як той, що в бурю йшов по гривах хвиль розлогих,
Так ти б мовляв до всіх плачучих, скорбних, вбогих:
„Не бійтеся! Се я!”

ШЕВЧЕНКОВІ МЕТАМОРФОЗИ

*...Коли
Ми діждемося Вишингтона
З новим і праведним законом?
А діждемось-таки колись.
Т. Шевченко*

Коли в столиці Америки з'явився пам'ятник з таким “антирадянським” написом, спецслужби зацікавилися, чи справді у Шевченка, поета середини ХІХ століття, могли бути такі слова?

Виявилося, були в Шевченка й такі слова. Виявилося, що в Шевченка є такі думки, про які радянське шевченкознавство не знає, бо воно заспокоїлося на цитатах, які можна підтасувати до офіційної пропаганди.

Отже, ті ентузіасти, що відкривають українському поетові пам'ятники на інших континентах, виходить, знають якогось іншого Шевченка, крім “революціонера-демократа”, адаптованого до потреб ідеології. Наприклад, на пам'ятнику роботи славетного Олександра Архипенка в Парижі Шевченко – пророк з указуючим перстом. Фантастичне Шевченкове життя, така само неймовірна його творчість – не вкладаються в рамки ідеологічно заангажованої уяви. Найзручніше було уявити його борцем проти самодержавного деспотизму і показувати його в селянському одязі як захисника “свого класу”, щоб потім показати, як революція вирішила всі проблеми, і залишилося побудувати поетові пам'ятник у так званій столиці так званої Української Соціалістичної Республіки.

Отже, правдивого Шевченка і не пробували зрозуміти. Одна метаморфоза Шевченкового життя припадає на його кінець. Після смерті царя Миколи поет, відбувши десять років заслання, повертається до Петербургу. Невдовзі стає академіком живопису і на хвилі ейфорії стає бажаним гостем у аристократів столиці. Його козацька натура бунтує проти цієї ролі, він демонстративно одягає селянську шапку, кожух – він демонструє перед вищим світом свою приналежність до закріпаченого селянського стану. Фотографія тих років так припала до смаку багатьом, у тому числі й тим, що й досі в кріпацтві. Доказ цьому – купюра в сто гривень. Її прийняли за чисту монету. При цьому забувається, що Шевченко ніколи не відповідав тому дідусеві. Адже він повертався з заслання 44-літнім парубком і робив кроки до одруження з молодою дівчиною.

Отже, масмо на одних пам'ятниках молодого національного поета, на інших – зажуреного селянина. А пам'ятників Шевченкові по світу – сотні й сотні.

Але то ще не все, контрасти зовнішності можна було б примирити. Найбільші непорозуміння пішли від тлумачення творів Шевченкових. Завдяки його величезній популярності, кожна політична сила пам'ятала, що його треба зробити своїм, бо всі мали підстави любити поета любові і віри. Він справді був непримиренним до всякого рабства. Поет був борцем проти царського самодержавства. Український патріотизм у нього поєднувався з солідарністю до інших народів у їхній боротьбі за волю. Нарешті, поет про все розмовляє з Богом і часто Йому від серця докоряє за допуст неправди, і посилає свою

*Думу аж до Бога,
Його розпитати,
Чи довго ще на цім світі
Катам панувати.*

Те, що українські патріоти визнали його своїм апостолом, було природним. Народники і пізніші революціонери бачили в ньому поета боротьби за визволення – не без підстав. Але найгірше те, що прилучення поета до своєї програми поєднувалося з партійними вимогами: бути тільки з ними.

Коли більшовицька ідеологія стала офіційною, а гасло “хто не з нами, той проти нас” стало імперативним, тоді довелось “підганяти” поета під їхню класову програму. З усією утилітарною прямою пропаганда використала Шевченка для зміцнення основ імперії, яку назвали Шевченковими

словами “сім’єю вольною, новою”.

Більшовизм нетерпимий. Він не міг прийняти Шевченка з його Богом, з його любов’ю і молитвою. І тут було чи не найбільше насильство, яке будь-коли робилося з поетом, було пушено в хід засоби грубої фальсифікації. Поета перекладали на свою “новомову”. Справу полегшувало те, що ідеологічна система виробила свою тотальну мову і перекладала на неї всю культуру та історію. “В усі слова ми взуємось”, – як писав П. Тичина.

Шевченків портрет викривлено в бік ненависти. На нього надіто маску матеріяліста, атеїста і борця з “українським буржуазним націоналізмом”. І було заборонено торкатися маски. І заборонено називати її маскою.

І то був уже інший Шевченко, якого народ не впізнавав. Шевченко двоївся в очах, як підроблений. Цікаво, що фальшовано і замовчувано було тільки окремі твори, а всі інші було фальшиво прочитано і витлумачено фальшивою мовою клясової боротьби і соціологічного примітиву. Але мети досягнуто: Шевченко став відчуженим від Бога і від народу. Він став рупором чужих, ненависницьких ідей. Найдивніше те, що він, вічний дисидент, став ручним і привілейованим поетом “під захистом держави”. Йому будували пам’ятники, йому присвячували мітинги, і тільки в анекдотах просвічувалася правда, наприклад, про влаштування Шевченківського вечора “на честь товариша Сталіна”.

Не можна сказати, що ніхто не спростовував тієї грубої містифікації. Були сміливі виступи (належно покарані), були цілі книги за кордоном. Але практично вони були доступними для тих, що й самі знали, тільки мовчали, або тих, що служили владі й думали одне, а говорили інше.

Примусовий для чотирьох поколінь спектакль нарешті закінчено. Але стереотипи мислення людям дорожчі, ніж відкриття правди. Усі знають, що випрямлений хребет краще, ніж викривлений. Але навіть після болісної операції він легко повертається у викривлену позицію.

Шевченко, який своєю любов’ю еднав націю, у порізненому світі довірливо поблискує в уламках кривих дзеркал, втрачаючи ореол суворого “пророка і обличителя жестоких людей неситих”.

Але з’являються тепер нові книги – нові прочитання в умовах свободи. І з’являється надія на те, що великий поет, який для багатьох поколінь прояснював дух і букву вічного Слова Божого, промовлятиме і далі до серця шукачів Істини і Краси.

Микола ВІНГРАНОВСЬКИЙ

СКАЖИ МЕНІ, ДНІПРЕ...

Скажи мені, Дніпре, в якому стражданні,
Із серця якого народжений ти?

Скажи мені, Дніпре, в яким сподіванні,
З якої упав на степи висоти?

Чи, може, скорившись клекочучій силі,
На землю упав лютувати, і стогнать,
І чорним вітрам дарувати хвилі,
Щоб клопоту з ними й зажури не мать?

Чи, може, упав ти на груди століттям
У водах своїх освятити час?

Та сонце твоє узялось верховіттям,
І стогону твого напився Тарас...

Чим далі у вічність, тим в юність далі,
Тим вище Тарас над тобою стає,
І, повен минулих надій і печалі,
Сьогодні він серце тобі віддає...

Клекочучий Дніпре! В якому народі,
В якому народі народжений ти?
Немеркнучий Дніпре! В яким переброді
Народ переходить в майбутні світи?...

Ти в мого народу течеш біля мрії,
Течеш біля серця безсмертям своїм!
Скажи ж мені, Дніпре, які вітровії
Все кличуть тебе крізь степи та гаї?...

*Микола Вінграновський, „Київ”.
Київ, „Дніпро”, 1982.*

Людмила ПОНОМАР

ХРАНИТЕЛЬКИ ДОБРОГО РОДУ

Полтавщина... Один із найсамобутніших регіонів України... Як образ цього краю постають: довгий полтавський рушник із незабутнім деревом життя – квіткою, що здіймається вгору; полтавська сорочка з ніжною вишивкою “білим по білому” та витонченим “вирізуванням” і “виколюванням”; ясна картата плахта поверх сорочки та вовняний червоний пояс із великими круглими китицями, що підкреслюють жіночість. Саме з цього мальовничого куточка України розпочали ми свою експедицію. Пошуки звели нас із майстринею, яка гідно продовжила традиції полтавської вишивки, – з Олександрою Великодною.

Олександра Великодна.

...Талант від Бога – від землі. Вишивати почала змалечку, здається, ще з п'ятирічного віку. Традиційно всі сорочки прикрашали вишивкою. Перше, що сприймала дитина в полтавській хаті – барви вишивки на сорочці матері. І це ставало невід'ємною частиною життя. Олександра Великодна згадує: “Я не знаю, де воно в мене взялося, ніби й вродилася з вишивкою”. Мала клопоту мати від малої доньки, бо та могла всі стіни розмалювати узорами. Життя склалось так, як тисячі жіночих доль, оспіваних у тужливих народних піснях. “За Опішнею був хутірець, там було вісімнадцять хат, там я народилася 1914 року. Без батька зосталась, коли було мені півтора року. А мама померла в тридцять третьому, в голод. Нас четверо лишилося сиріт. Сама яму копала, сама спускала матір у яму. А скоро ще й двох сестер поховала. Сама була пухла й пішла на Полтаву пішки, 55 кілометрів. У Полтаві не було в мене знайомого нікого, крім неба. Чотири доби я

сиділа під парканом, рвала бур'ян і в рот клала, рвала листя з дерева. А на четвертий день підходить до мене одна жінка та й питає: “Дитино, чого ти тут сидиш?” А я сказала, що шукаю роботу. Вона каже: “Ходім до мене”. Вона не знала, хто я, що я, вона мене обкупала, нагодувала та з перших днів влаштувала на фабрику імені Лесі Українки, бо я вишивати вміла. Вона мене врятувала від голоду”.

22 роки Олександра працювала там вишивальницею, але, як згадує, її не задовольняли узори, які давали вишивати: “Мені хотілось робити по-своєму, а мене ляяли за це”. Талант у неї був такий могутній, що її не могли не помітити. Незважаючи на відсутність художньої освіти, диплому, Олександрю запросили працювати до лабораторії фабрики – тепер вона сама творила узори, робила зразки, за якими вишивають майстрині сорочки, рушники, скатерки. За 32 роки праці в лабораторії – 700 унікальних узорів, що мали високі оцінки на різних виставках, що несли славу Полтавщині, славу Україні. Її роботи експонувались на виставках у Києві, Москві, Брюсселі, Лос-Анджелесі, Монреалі, Парижі, Токіо, Лейпцігу, Буенос-Айресі. 1977 року надали їй звання Заслуженого майстра народної творчості. Вироби майстрині оздоблені нитками білого, піскowoжовтого, світло-сірого та світло-коричневого кольорів. І Олександра Великодна пізнавала свої узори відразу, бо то – її діти, її неспокій, її вогонь, що будив уночі, палив душу жагою творити: “Очі заплющу, і воно мені так наче крутиться що. Я світло засвічу, олівцем намалюю, вранці уже переносу на тканину, бо як зараз

увечері не зроблю цього, до ранку вже забуду, в мене щось з'явиться інше. В мене кожен малюнок один на один не схожий, мені воно просто вдавалося". Творчість Великодної – глибоко традиційна. Ось чоловічі сорочки-чумачки. Одна має вишивку білими нитками – “білим по білому”, у другій береться гама м'яких пастельних кольорів – білого, ніжно-блакитного, піскового.

Вишиваючи “білим по білому”, візерунок найчастіше поєднують із вирізуванням. При цьому утворюється малюнок високого рельєфу зі світло-тіньовим моделюванням. Залежно від напрямку світла, зір по-різному то відбиває, то вбирає світло. Вишивка “білим по білому” – своєрідний художній засіб, що асоціюється з красою морозових візерунків. Це знайшло відображення й у піснях: “по білому білим шила, інеєм робила сороченьку чумаченьку, що вірно любила”.

Жіночі сорочки Олександра Великодна вишивала на полотні, шовку, маркізеті. Вишивка “білим по білому” на жіночих блузках-українках особлива. Такі блузки відправляли до Канади, Бельгії. Майстриня знала й поєднувала всі традиційні техніки: “лиштву”, “гладь” з “мережками”, “виколками”, “солов'їними вічками”, “штаповкою”, “плетеним ретезем”, “вирізуванням”, що одержали назви від вигляду: “гладь” вирізняється гладенькою поверхнею, що з'являється внаслідок рівномірного паралельного накладання стібків; “солов'їні вічка” – круглі, мов око солов'я, “вирізування” – вирізується ажурний квадратик і виходить ажурна прозора техніка; “виколка” виконується способом виколування голкою в одну точку; “мережка” має вигляд прозорого мережива; “прутик”, “гречечка” – нагадують відповідні реалії...

Ще з кінця XIX ст. безземельне й малоземельне селянство починає дедалі більше займатися різними промислами як додатковим заробітком. За кількістю кустарів і ремісників Полтавська губернія посідала одне з перших місць у Російській імперії. На 1906 рік у селах налічувалось 77,500 кустарів, котрі реалізовували свої вироби на ярмарках Полтавщини. Сорочинський, Решетилівський ярмарки були найвідоміші, на них з'їжджались по чотири рази на рік. З середини XIX ст. килимарство, ткацтво, а з кінця XIX ст. й вишивка перетворилися на кустарний промисел. Велику підтримку кустарям надавало Полтавське земство, що активно вивчало вишивку, видавало альбоми, каталоги,

організовувало навчальні та показові майстерні. 1922 року виникає організація кустарних майстерень, що об'єднує 10,000 вишивальниць. 1927 року в Полтаві створюється артіль ім. Лесі Українки. Це дало змогу об'єднати кращих творчих майстрів, які працювали в ній та в артілях Лубен, Решетилівки, Нових Санжар і багатьох сіл. Провідну роль у розвитку промислу зіграла Решетилівська школа. 1971 року фабрику ім. Лесі Українки реорганізовано. Тепер це фабрика “Полтавчанка”, яка уособлює кращі полтавські традиції вишивки. У музеї фабрики представлено унікальні роботи відомих майстрів України. Тут же зберігаються в альбомах і безцінні розшивки Олександри Великодної.

А культурна спадщина народу невичерпна. І досі зберігають жінки в селах “материнські” та “бабусині” сорочки з багатим орнаментом. Близько 20 сорочок показала нам жінка з Чорняків Зіньківського району з давніми орнаментами та назвами: “вербичкове вирізування”, “грушки”, “яблучковий прутик”, “рибки”, “пшенички”, “виноград”. І хоча тільки влітку в селі з такими веселими назвами кутків, як Ненажерівка та Голоштанівка, чути голоси дітей, що з'їжджаються на канікули, все ж не переривається місток любови та поваги до своєї культури. Ось молода дівчина вбралася в старовинну сорочку. З гідністю за своє рідне, національне вона показує “скарби” із прабабусиної скрині. Це засвідчує, що в молодому поколінні не згасла пошана до свого народу. Тому у селах тримають онукам у скринях плаhti і вовняні пояси, й керсетки, й попередниці (фартухи), і юпки (короткий верхній одяг), коралі (намисто), срібні дукачі, давні спідниці “до обруча”, “до стьожечок”. А у Великій Павлівці ще й досі коровайниці запрошують на весілля в плаhtaх. Червоний тканий “роменський” рушник зав'язують молодій як пояс, – він є й досі невід'ємною частиною весільного одягу. Цей пояс зав'язують також батькові молодої, коли він їде з гостями до неї “на добридень” у понеділок: тут обов'язково дарують гостям разом із короваєм випечені з житнього тіста коники як уособлення сили, заможности... І все це дає надію, що не перерветься нитка вишивальниць Олександри Великодної (хоч її земна дорога й закінчилася), не забудуться пісні коровайниць...

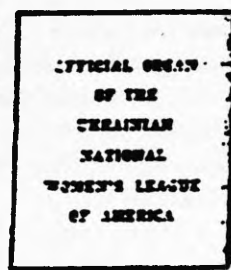
Людмила Паламар – кандидат історичних наук.

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

РІК II Ч. 3 ФІЛАДЕЛФІЯ, ПА., БЕРЕЗЕНЬ, 1945 ЦІНА 15 ЦЕНТІВ PHILADELPHIA, PA., MARCH 1945 VOL. II № 3

ДВАДЦЯТЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ СУА 1925-1945

НАЩО ЮВІЛЕЮ?

Сказав хтось, що у одному українська еміграція не дасть себе випередити іншим національним групам Америки: в уладжуванні ювілеїв. Пояснивав це тим, що громадська праця у нас надто дрібна та незамітна, щоб говорила сама за себе і оставила тривалий слід на чужині. І тому треба ювілеїв, щоб безнастанно вказувати на неї пальцем та назвати по імені людей, що до неї причинилися. Бо інакше ніхто не помітив би праці, не знав би працівників.

Може це опінія безпощадна, але – нігде правди діти – вісім, п'ять, чотири, а то й однорічні ювілеї у нас зовсім не є рідкістю. Хто зробив якусь громадську роботу – не хоче довго ждати, щоб збирати за неї признання і славу. Це саме з організаціями. Часто, коли підеш на таку ювілейну гостину – а розгорнути котрий-небудь наш часопис, то подибаєш, що й кілька разів у місяць по наших громадах такі відбуваються – то аж душа радіє, а серце гордощі розсаджує, мовляв, які то у нас великі люди та діла. Кільканадцять бесідників один по другім стають, славлять, аж слів не стає. А за тиждень-два скликають збори, бо треба якусь пильну роботу зробити. Кімната зборів пустою світить, ні працювати кому, ні жертвувати – хоч потреба велика, справа нагляча... Не такого ювілею треба Союзови Українок Америки у двадцятьліття його існування. Не будемо хвалитися тим, що зробили, а тим більше його переборщувати... Це що зробили – може й невелике. Але досягли його самі, без нічиєї помочі, а по колодах – нечисленними руками і з сирого матеріялу. Проголошуємо ювілей не на це, щоб чванитися минулим, але, щоб взяти на себе нові, більші обов'язки на майбутнє. До цього треба нам людей та матеріяльної піддержки загалу, щедрої та постійної. Кожному, хто пізнав американське суспільне життя та ролю, яку у ньому відіграє зорганізоване жіноцтво, відомо, скільки через жіночі організації мож зробити для української справи. І ми, жінки зорганізовані у СУА, мали б цею дорогою найти доступ до середовищ, де вироблена прихильність для українського народу і його долі, мали б практичне значення. Але воно залежне від одної умовини: членства СУА у цих організаціях. Тоді з нами числилися б та давали нам нагоду говорити та ділати. Бо на цьому полягає саме зорганізованість американського жіноцтва: хочеш нашої помочі – мусиш стати нашим членом.

Але таке членство – це для СУА поважне фінансове обтяження. І тому у минулому ця справа йшла так пиняво, що маючи далі відділи та й не таку кількість, як вимагали статуту американських жіночих організацій – ми не могли старатися про членство у них. У ювілейному році ми порішили зробити у цьому напрямі великий успіх вперед: збільшити членство СУА та придбати фондів через ювілейний дар на це, щоб стати дійсними членами американських жіночих організацій. Таких, які піднесли б престиж нашого жіноцтва у Америці та помогли нашій рідній справі.

Українська дитина в Америці мусить хоч раз у рік дістати у свої руки цікаву та гарну книжечку на мові батьків. Інакше вона її не буде знати, ні любити. Погляньмо на інші національні групи в Америці, а побачимо, що ми чи не одинокі, які цю справу називаємо неважною. З ювілейним роком США хочемо теж справу видавництва для дітей рушити з місця і хоча б започаткувати, коли б не вдалося створити для неї поважної фінансової підстави.

Мусимо нав'язати контакти з американськими музеями в цілі ширення відомостей про українське мистецтво. Треба нам звернути увагу на нашу жіночу молодь, яка розпорошена без проводу та вказівок, не знає куди спрямувати свою любов для української справи так, щоб з цього був більший хосен.

Стоїмо перед цими, та ще й іншими обов'язками маючи добре знаряддя у руках, яким є "Наше Життя" та відділи США майже у кожній нашій зорганізованій громаді. Остає лиш побільшити їх членство, помножити жертвенність та працювати з візією, щасливого життя для наших дітей у Америці, а волі українському народові в Європі.

Так нам Боже помагай у цьому ювілейному році!

ВИСТУП УПОВНОВАЖЕНОГО ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ З ПРАВ ЛЮДИНИ Н.І.КАРПАЧОВОЇ НА ПРЕДСТАВЛЕННІ У ВЕРХОВНІЙ РАДІ УКРАЇНИ СПЕЦІАЛЬНОЇ ДОПОВІДІ "СТАН ДОТРИМАННЯ ТА ЗАХИСТУ ПРАВ ГРОМАДЯН УКРАЇНИ ЗА КОРДОНОМ"

(2 квітня 2003 р.)

Продовження з попереднього числа

Трудових мігрантів, які перебувають за кордоном, можна розподілити на кілька категорій. Найбільш захищеними є ті громадяни України, які постійно або тимчасово перебувають на законних підставах на території іноземної держави та мають відповідний дозвіл на працевлаштування. Ці громадяни України, працевлаштовані на основі двосторонніх договорів і угод про працевлаштування, укладених між Україною та Росією, Чехією, Словаччиною, Польщею, Латвією, Литвою, Молдовою, В'єтнамом, Вірменією, Республікою Білорусь, а також громадяни України, працевлаштовані через посередників у таких країнах, як США, Німеччина (програмісти); Лівія, Ємен (лікарі); Мексика (науковці, викладачі); Японія, Туреччина (танцівниці); до початку воєнних дій – Іран та Ірак (інженери-нафтовики) та ін. Крім того, значна частина громадян України перейшла в статус легально працюючих у Греції та Португалії після прийняття в цих країнах національного законодавства, яке дало змогу оформити працевлаштування на законних підставах значній частині нелегальних українських трудових мігрантів, зокрема із України. Найближчим часом очікується прийняття подібного законодавства і в Італії.

Як свідчить аналіз Уповноваженого, такі особи мають можливість максимально реалізувати свої права на належні умови та пристойну винагороду за працю, право на медичне забезпечення, адже, як правило, вони укладають письмовий контракт з роботодавцем і захищені чинним трудовим законодавством країни перебування. У разі порушення своїх прав вони мають змогу використати весь арсенал правових механізмів захисту, включаючи звернення до суду. Водночас і у цієї категорії громадян України виникають значні проблеми з обстоюванням своїх прав. Зокрема, до цієї категорії належать молоді жінки, які виїждять до Туреччини та Японії для роботи в розважальній індустрії, у нічних клубах, ресторанах, при цьому маючи двосторонній контракт з роботодавцем. Характерною є доля 25-річної громадянки України з Автономної РК, яка у березні минулого року вилетіла до Японії, маючи контракт з посередницькою фірмою м. Дніпродзержинська. Під час єдиної телефонної розмови з матір'ю вона повідомила про нестерпні умови праці та знущання з боку працедавця. А 10 липня 2002 р. жінку знайшли повішеною. Офіційна причина смерті – самогубство. Зрозуміло, що за такою версією японська поліція не вдалася до судово-

медичної експертизи. Тіло було кремоване. Удома залишилося двоє малолітніх дітей, заради яких жінка змушена була податися на край світу. За зверненням матері загиблої Уповноваженим проводиться слідство.

Найбільш безправне становище у нелегальних мігрантів, яких серед українських заробітчан – більшість. Сам факт перебування цих людей на території іншої держави вже є підставою для їхнього видворення, а нелегальне працевлаштування при цьому розглядається як подвійне порушення закону. Тому вони, як правило, уникають контактів з консульськими службами України за кордоном, побоюючись переслідувань за порушення законодавства країни перебування, що значно ускладнює можливості надання їм дипломатичного та правового захисту.

Уповноважений з прав людини вважає, що сам факт порушення українськими трудовими мігрантами за кордоном законодавства країни перебування не може тягнути за собою позбавлення їх людських прав. До речі, цього я вимагаю й у ставленні до нелегальних мігрантів, які перебувають на території України.

Умови праці українських трудових мігрантів за кордоном не відповідають загальноприйнятим нормам: робочий день триває 10, а то й 18 годин. Типовим порушенням прав трудових мігрантів є недотримання домовленостей про оплату праці. Так, Уповноваженим встановлені випадки, коли українські громадяни, пропрацювавши певний час у приватного власника, не одержували жодної копійки, а напередодні розрахунку їх передавали до рук поліції для депортації.

Слід зазначити, що зростанню масштабів нелегальної міграції сприяють і самі закордонні роботодавці, які часто зацікавлені у використанні саме нелегальної робочої сили, що дає їм можливість значно заощадити на виробничих витратах, не дотримуючись при цьому законодавчо встановлених стандартів прав людини.

На думку Уповноваженого з прав людини, важливим напрямом державної політики має стати подальше укладання двосторонніх договорів про працевлаштування та соціальний захист, які забезпечують трудовим мігрантам мінімальні соціальні стандарти та гарантують дотримання їхніх прав. Відповідні органи, передусім Мінпраці та МЗС, мають здійснювати постійний моніторинг чинних двосторонніх та багатосторонніх угод з метою оцінки їх ефективності, адже багато з них практично не діє.

Крім цього, необхідно ефективніше використовувати наявні універсальні та регіональні механізми захисту прав трудових мігрантів, насамперед активізувати процес підготовки до ратифікації Європейської конвенції про правовий статус трудящих-мігрантів 1977 р.

Уповноваженим з прав людини ще у грудні 2001 р. було внесене відповідне подання Кабінету Міністрів України. Вважаю, що приєднання до цієї конвенції дасть можливість суттєво посилити рівень захисту прав громадян України, працевлаштованих за кордоном, передусім у країнах – членах цієї конвенції, зокрема Франції, Італії, Португалії, Нідерландах, Норвегії, Іспанії, Швеції та Туреччині, а також у перспективі ще в чотирьох країнах, які підписали конвенцію: у Бельгії, Німеччині, Греції та Люксембурзі.

Проблемним питанням у сфері трудової міграції громадян України за кордон є діяльність різних посередницьких структур. За неофіційними даними, близько 85% всіх українських трудових мігрантів виїжджають за кордон за туристичними візами (переважно короткотерміновими). При цьому багато наших співвітчизників користуються послугами сумнівних посередницьких фірм або туристичних агентств, які часто під виглядом надання туристичних послуг фактично займаються вербуванням громадян України для роботи за кордоном, здебільшого нелегально.

За даними Міністерства праці та соціальної політики, у 2002 р. в Україні діяли 749 суб'єктів господарювання, які мали ліцензії на провадження господарської діяльності з посередництва у працевлаштуванні за кордоном. Упродовж останніх двох з половиною років за порушення чинного законодавства було анульовано 454 ліцензії, що свідчить про неналежне виконання більшістю зазначених суб'єктів умов ліцензування.

На думку Уповноваженого з прав людини, необхідно здійснювати постійний нагляд за дотриманням чинного законодавства України та виконанням умов ліцензування суб'єктами підприємницької діяльності, а також посилити контроль за туристичними фірмами, які здійснюють незаконну посередницьку діяльність щодо працевлаштування громадян України за кордоном.

Окрема проблема, порушена в Спеціальній доповіді, яка є вкрай болючою для нашого суспільства, – це дотримання прав українських моряків, що працюють на судах під іноземним

прапором. Цій пекучій темі було присвячено цілий розділ у Першій щорічній доповіді Уповноваженого з прав людини. Проте проведений Уповноваженим моніторинг засвідчив, що змін на краще тут не відбулося. Внаслідок кризового стану економіки країни, а також з інших причин судноплавна галузь фактично повністю зруйнована.

Так, у державній судноплавній компанії “Чорноморське морське пароплавство” з 260 суховантажних суден загальною тоннажністю 3 млн. тонн та з-понад 30 пасажирських суден залишилося сьогодні лише 7 суден тоннажністю 50 тис. тонн, а понад 20 тис. кваліфікованих моряків опинилися без роботи.

Не кращим є стан справ і в інших судноплавних компаніях, які втратили значну частину флоту. За експертними оцінками, понад 70 тис. українських моряків сьогодні не мають постійної роботи за своєю професією. А тому наші безробітні моряки за будь-яку ціну намагаються потрапити на роботу на кораблі іноземних власників. Цим цинічно користуються численні агентства-посередники, які наймають моряків. Діяльність таких агентств у нашій країні чинним законодавством не регулюється, немає навіть визначення поняття, що таке “крюїнг”, не враховується специфіка найму моряків на іноземні судна. Понад 200 крюїнгових агентств створено лише в м. Одесі, а всього таких компаній – близько 500. Більшість із них створюється випадковими людьми, які навіть не мають уявлення про організацію морської справи, не знають національного законодавства, не кажучи про законодавство країни – прапора судна, кидають моряків напризволяще, не несучи ніякої відповідальності при виникненні форс-мажорних обставин.

Комплекс цих проблем, а також відсутність державного контролю у питаннях найму моряків на судна іноземних власників призводить до того, що багато з них опиняються у жалюгідних, рабських умовах, фактично без ніякого соціального захисту.

Зважаючи на гостроту цієї проблеми, Уповноважений вважає за необхідне:

– вдосконалити національне законодавство з питань діяльності підприємств, що здійснюють посередництво у працевлаштуванні за кордоном українських громадян, зокрема моряків. Для цього слід прискорити прийняття Верховною Радою Закону України “Про підприємства, що

здійснюють посередництво у працевлаштуванні громадян за кордоном”, а також ратифікувати Конвенцію МОП №179 про найм та працевлаштування моряків 1996 р., яка передбачає найбільш ефективні та всеохоплюючі міжнародні стандарти захисту соціальних прав моряків.

Навіть у короткому виступі не можна не зупинитися на особливо вразливій категорії наших співвітчизників за кордоном, до якої належать особи, позбавлені волі.

За даними МЗС України, за станом на кінець 2002 р. близько 10 тис. громадян України з тих або інших причин були заарештовані (затримані), позбавлені волі за кордоном, 2,5 тис. наших співвітчизників відбували покарання за вироками іноземних судів.

Найбільше українських громадян, позбавлених волі у 2002 р., перебувало в Іспанії, Німеччині, Росії, Польщі, Чехії.

З огляду на значну кількість таких громадян виникає багато проблем, пов’язаних з дотриманням їхніх прав та свобод, зокрема: права затриманих (заарештованих) та засуджених на правовий захист та послуги перекладача; тривалі терміни досудового слідства та судового розгляду справ; незадовільні умови тримання у місцях позбавлення волі (передусім це стосується Росії та інших країн СНД); незастосування до громадян України запобіжних заходів, альтернативних арешту.

Крім того, нерідко спостерігається дискримінаційне та упереджене ставлення до громадян України з боку поліції, слідчих та судових органів держави перебування (так, українці, які відбували покарання у в’язниці міста Білоленка поблизу Варшави, скаржилися Уповноваженому на приниження людської і національної гідності під час затримання їх польськими поліцейськими).

Найбільшою проблемою для наших співвітчизників, позбавлених волі за кордоном, є реалізація права на належну правову допомогу. Переважна більшість громадян України, позбавлених волі за кордоном, не має можливості оплатити послуги адвоката у країні перебування. Призначені державою адвокати часто виконують свої функції неналежним чином, що викликає багато нарікань з боку обвинувачених. Особливо такі факти характерні для країн СНД та деяких країн Центральної Європи (Польщі, Словаччини, Угорщини та ін.).

Продовження в наступному числі.

ЗБЕРЕЖЕМО „НАШЕ ЖИТТЯ”!

До Союзу Українок Америки
На руки голови в. п. Ірини Куровицької

Вельмишановна і дорога пані Голово!

Управа і членки 86-го Відділу СУА ім. Олени Теліги в Ньюарку вдячні Вам за те, що своєю присутністю звеличали святкування 40-их роковин нашого Відділу і за те, що Ви поділилися з нами враженнями з Вашої участі у святкуваннях інавгурації президента України Віктора Ющенка у Києві!

З нагоди 60-их роковин журналу „Наше Життя” складаємо дар 500 дол.

Щастя Вам Боже у Вашій праці!

Вельмишановна і дорога пані Редактор!

Дякуємо за Вашу присутність на нашому 40-літті. Гратулюємо Вам за знамениту працю, за високоякісне редагування „Нашого Життя”. Бажаємо Вам і Вашій колегії наснаги, сили і здоров’я продовжувати Вашу важливу роботу.

З 60-літтям „Нашого Життя” многая і благая літа!

З пошаною і вдячністю

З дружнім привітом,

за Управу Відділу

Іванна Мартинець, голова Відділу

Марія Українська, секретар

Божена Ольшанівська, пресова реф.

На Пресовий Фонд журналу „Наше Життя” складаємо 200 дол. з прибутку нашої імпрези „Виставка вишиваних рушників”. Бажаємо всього добра!

Іванка Шкарупа, голова Округи Огайо.

Ірина ВІЛЬДЕ

СТРАХ

Ти сказав мені: „Коли прийде весна, візьму тебе на руки й... скажу щось, чого я досі ні одній жінці не говорив”.

І я повірила, що у твоїм любовнім словничку можуть бути ще слова, що ти їх досі жодній жінці не говорив.

Ти маєш тридцять літ. Профіль як з каменя видовбаний і... кілька слів, що ти їх ще жодній жінці не говорив.

Тому я від котрогось грудня думаю про весну. Тільки з чого пізнаю я її тут, у місті?

Може на селі вже десь ластівки гнізда в’ють і діти на насипах босі бігають. Тут же єдиний вісник весни – перші весняні жіночі капелюшки за вітриною.

Скажи: це має статися тоді, коли за вітриною буде багато весняних жіночих капелюшків?

І на тротуарах так сухо, як весною в селі на насипах буває. Від цього дзвінкіше відбивають кроки на вулиці.

Увечері навмисно не заслоняю вікон: лежу в ліжку та вслуховуюсь у дзенькіт кроків на тротуарі... Думаю: твої кроки пізнала б навіть, коли б ти з сотнею війська марширував.

Та я чую різні кроки за вікном на вулиці: стомлені й легкі, недбалі й запобігливі, довгі й кокетливо дрібні, але твоїх кроків не чую...

Я дуже добре знаю, що, де б ти не був, дорога від тебе до мене буде все та сама, що від мене до тебе. І я давно відшукала б тебе, якби не страх, що з ним приходить на світ жіноче серце.

Я боюся, що можу одного дня зустріти тебе на тротуарі, такому сухому й теплому, як призьба весною проти сонця на селі, у товаристві жінки, що буде як сама весна, у новому весняному капелюшку. Цього я боюся.

Ти маєш тридцять літ, профіль як з каменя видовбаний, і тому я боюся твоєї незнайомої.

Тієї майбутньої. Тієї неминучої.

Хто і яка вона буде, що задля неї забудеш ти мене? Розумна, гарна, молода, з серцем чи без серця?

І чим уб’єш в її серці задрість за наші дні?

Скажеш їй, що ти ніколи-ніколи не торкнув устами моїх уст? Запевниш, що ти ще нікого так не кохав, як її?

Чи, може обіцяєш, як прийде весна, взяти її на руки, сказати щось, чого досі ти „ні одній жінці не говорив”?

Ірина Вільде. „Окрушини”. Київ, Радянський письменник, 1969

ПЕРША УКРАЇНСЬКА КОМПОЗИТОРКА

Під такою назвою вийшла у львівському видавництві «БаК» гарно видана ошатна книжка про Стефанію Туркевич-Лукіянович авторства професора Стефанії Павлишин. Українські шанувальники музики, на жаль, надто мало знають про цю винятково талановиту композиторку, яка зросла у блискучій плеяді мистців, що в перших десятиліттях ХХ ст. висунули гасло художнього професіоналізму і блискуче його зреалізували. Імена Станіслава Людкевича, Василя Барвінського, Нестора Нижанківського, Миколи Колесси, Зиновія Лиська та Романа Сімовича добре відомі прихильникам української культури, проте жінкам в мистецтві, а особливо в музиці, було завжди важче прокладати свій шлях. Відтак, мистецький доробок Стефанії Туркевич-Лукіянович повинен бути особливо пошанований, не лише задля самого факту „жіночої творчості”, але тому, що за своєю вартістю він зовсім не поступається „чоловічій”.

Народжена 1898 р. у Львові, Туркевич-Лукіянович отримала освіту у Відні і Празі у таких всесвітньовідомих педагогів, як Гвідо Адлер, Йозеф Маркс та Вітезслав Новак, – адже стало популярним навчання за кордоном серед галицьких музикантів ще перед Першою світовою війною і було спричинене зростаючими вимогами молодих митців щодо своєї спеціальної освіти.

Від початку кар’єра С. Туркевич-Лукіянович заповідалась знаменито, професори одностайно визнавали її непересічний талант, проте доля обійшлась з талановитою музиканткою доволі несправедливо: в 1944 р. вона змушена була емігрувати зі Львова до Англії і там, на чужині, обтяжена родинними клопотами, вихованням дітей, не змогла вповні розкрити свій творчий потенціал. Та komponувати не полишала, писала багато і з запалом, однак не всі її

твори дочекались виконання. А вже найприкріше для неї було те, що в тогочасній Радянській Україні модерністські твори авторки-емігрантки, котра до того ж походила з націоналістичної родини, звісно, раз і назавжди були викреслені з концертних програм.

Лише по її смерті, після здобуття Україною незалежності в 1991 р. деякі твори Стефанії Туркевич-Лукіянович прозвучали в рамках фестивалю „Музика українського зарубіжжя”, організованого Львівським відділенням Спілки композиторів України та особисто Мирославом Скориком. Прозвучали... і вразили слухачів своєю винятковою зрілістю, відповідністю новітньому художньому мисленню, професійною майстерністю. Ми відкрили для себе нову зірку в українській культурі.

Невипадково, що до вельми складного завдання – вперше докладно проаналізувати творчу спадщину Туркевич-Лукіянович – взялась доктор мистецтвознавства, професор Стефанія Павлишин. Особистість дивовижно суголосна до композиторки, справжня ”дисидентка” у стінах Львівської консерваторії радянського часу, вона неймовірним чином зуміла зберегти попри усі комуністичні ідеологічні приписи педагогіки неповторний дух справжньої галицької культури, блискучу ерудицію, знання іноземних мов, повагу до своїх витоків, яку передавала нам, своїм учням.

Символічно, що й видавництво «БаК», яке здійснило видання, теж належить представникові славного галицького роду Оресту Коссаку, небожу емеритованої професорки Львівської консерваторії Любові Баб’юк-Коссака. Улюблена наша приказка „Свій до свого по своє” в цьому випадку отримала щонайкраще підтвердження.

Любов Кияновська,
доктор мистецтвознавства, професор.

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol. LXII

MARCH 2005

Editor: TAMARA STADNYCHENKO

Happy Easter

From the Desk of the President

In two months we will be celebrating the 80th anniversary of the founding of the Ukrainian National Women's League of America. While we celebrate, we must remember that the worth of an organization cannot be measured by the length of time it has existed. It must be measured by the success of its achievements and by what it has accomplished that can be passed on to future generations. Thus, as we prepare to commemorate the long life of our organization, we must also reflect upon the range and scope of what our organization has done.

Over the past 80 years, our organization has endured and persevered, overcoming obstacles and triumphing over adversity. For countless women, it has offered tremendous opportunities for personal gratification and for joint participation in worthwhile events and programs. Through its Regional Councils, Branches, and Members, the UNWLA has also enriched communities throughout the United States.

One of the monumental accomplishments of the UNWLA was its role in founding the Ukrainian Museum in New York City. The decision to create a Ukrainian Museum was made at the XVII UNWLA Convention. During the Presidency of Ivanna Rozankowsky, two floors of a building on Second Avenue in New York's East Village were purchased to house artifacts acquired for a Ukrainian folk art exhibition for the Chicago World's Fair in 1933. The collection consisted of more than 800 artifacts, most of them purchased and imported from the Ukrainian Folk Art Cooperative in Lviv.

The Ukrainian Museum in New York first opened its doors to the public in 1976, a gift from the UNWLA to the Ukrainian community. It later became an independent entity, governed by the Board of Trustees elected from its membership, with the UNWLA retaining 51% voting power on the Museum Board.

Throughout the years, our organization has supported the museum in many ways. UNWLA members and their families have donated over \$3.5 million for the need of the museum. The two floors that the UNWLA purchased were rented to the museum at a nominal cost of \$2 per year for 29 years (a conservative value of approximately \$1 million). UNWLA members have donated items to the museum store, volunteered many hours of their time to help in the museum, and searched for artifacts of value among their family members and friends, which could be donated to expand and enhance the museum's collection. As the years passed, the Ukrainian Museum earned a wonderful reputation within the Ukrainian community and beyond. Workshops on Ukrainian art and artifacts were introduced and expanded and new art works were acquired through bequests and gifts and purchases. In time, it became clear that the Museum needed a new home. A design by architect George Sawicki was chosen for the new building and fundraising efforts began. After many years of hard work, construction on the new building was finished.

On February 6, 2005, Bishop Basil Losten of the Ukrainian Catholic Eparchy of Stamford and Archbishop Antony of the Ukrainian Orthodox Church of the United States, assisted by numerous clergy, blessed the new building in a special ceremony attended by distinguished guests, UNWLA members, patrons of the museum, and many other individuals. Among the honored guests were representatives of the Ukrainian government.

As president of the organization that founded this institution, I was invited to speak on behalf of our membership. In my speech, I emphasized the contribution of UNWLA members who have supported the museum over the years and that the museum's first president was Alexandra Riznyk, a UNWLA member. A special word of appreciation was reserved for UNWLA member Olha Hnateyko, current president of the Ukrainian Museum's board of trustees, for it was during her presidency that the construction of the new building began and ended.

On behalf of the UNWLA, I also thanked the Members of the Board, the museum's past and present presidents, and other individuals who had helped to build on the vision of the past. We and they have transformed a modest collection that began on two floors of an East Village building into a world class museum with an exceptional collection and a state of the art building to house it. Among those most worthy of praise are museum director Maria Shust, administrator Daria Bayko, and architect George Sawicki, whose unique design now graces the landscape of Manhattan like a jewel.

But it is important to remind our members that the UNWLA of today, just like the UNWLA of our predecessors, does not leave a project unfinished. While we can be proud of what we have accomplished, our obligations to the Museum did not end when the new building was blessed. There is much that remains to be done and the Museum continues to need our assistance. In closing my speech at the blessing ceremony, I borrowed the motto of Orange Revolution. "We are many. We cannot be defeated." These are words that will serve us—and the Ukrainian Museum—well in the years to come.

Emergency Aid to Ukraine

The UNWLA gratefully acknowledges all Regional Councils, Branches, and Members for their generous donations to the "Emergency Aid to Ukraine" fund, which was used to purchase clothing, medicine, and food for those on the Maidan. Donors whose names were forwarded to us in English are listed below. Donors whose names were forwarded to us in Ukrainian are listed in the Ukrainian language pages of the magazine.

Detroit Regional Council \$ 1,000

Branch 76 - \$500

Philadelphia Regional Council \$342

Branch 10 Philadelphia - \$600

Branch 13 Chester, PA - \$250

Branch 19 Trenton, NJ - \$1,633

Branch 43 Philadelphia - \$500

Branch 52 Philadelphia - \$125

Branch 54 Wilmington, DE - \$2,000

Branch 59 Baltimore, MD - \$300

Branch 67 Philadelphia - \$250

Branch 88 Philadelphia - \$200

Branch 90 Philadelphia - \$2,100

Branch 91 Bethlehem, PA - \$200

Branch 128 Philadelphia, PA - \$500

S. Anny @ St. Michael the Archangel UCC Church - \$1,000

New York Regional Council

Branch 1 - \$500

\$200 Maria Fidirko, \$70 Lesia Goy, \$45 Anna Makar, \$40

Wolodymyr & Lidia Magun, \$25 Paraskewia Sus, \$20 Olga Dejneko, Stefania Humeniuk, Maria Motyl, Stefania Semuschak, Anna Sierant, Luba Jarema, Anna Szot, Sonia Wacyk, \$10 Maria Karchun, Ewdokia Kril, Myroslawa Mandziuk, Paraskewia Syrko, \$5 Olha Lysyshyn

Branch 83 - \$1,000

\$100 Donna Czechowych, K. & J. Czerwoniak, Andrew & Lydia Zakrewsky, \$ 20 V. & J. Bilaniuk

Branch 89 - \$1,340

*Branch 103 - \$830**

\$50 E. Diaczun, B. & C. Podoliuk, M. Schmidt, A. Senchyshyn, V. & P. Spaczynsky, M. Zarycky, J. & V. Zacharia, \$40 N. & O. Kravitz, \$25 A. Andrushkiw, M. Sydor, \$20 N. Balkiv, B. & M. Halyluiko, O. Hipp, G. Kluba, T. & M. Marcovich, R. & M. Olynes. E. & J. Orinkovytz, A. Romanuck, R. & I. Trojanowski, \$10 A. Baran, A. Doboszczak, W. Horyn, W. Husak, A. Kijko, L. Kozij, M. Petryshyn, A. Pletenytskyj, R. Romaniuk, S. Shimore, A. Shchervak, M. Shchervak, Y. Shchervak, L. & L. Shmorhun, Dr. Y. Soltys, T. Stetz, Y. Trojanowski, Irena, nn, \$5 J. Anderson, H. Demchuk Irena, \$5 N. Demchuk, I. Kachmarchyk, T. Mazulenko, D. Sarnacka, O. Wegolowska.

Branch 113 - \$300

\$100 M. Klufas, Iryna Kowal, Christina Samilenko, \$50 Irena Steckiv

Branch 119 - \$200

\$100 Lidia Stebelsky, \$50 Maria Borkowska, Yaroslawa Gudzwoty, Ivanna Hankewych, Irena Hnatiw, Maria Iwasityn, Aleksandra Krumszyn, Lubomyra Sochan, Olha Tenetska.

Regional Council – New Jersey

Branch 28 - \$875

Branch 65

\$100 Olha Horodecky

Branch 75 - \$100

Branch 86

\$500 A. & X. Kozak (Peregrine Environmental), \$300 George & Daria Dolinsky, Walter & Catherine Wolowodiuk, \$200 Daria Kurylko, Alexander & Daria Leskiw, Boshena Olshaniwsky, \$100 Americans for Human Rights in Ukraine (AHRA), Oksana Bachynsky, Melania Banach, Olga Boba, Walter Bodnar, D. & H. Homann, Urij Karpi, Lubomyr & Roxana Kuzmak, Iwanna Martynec, Myron Martunec, Irene & Julian Ochrymowych, Maria & Bohdan Polanskyj, Mary & J. Tomorug, Olga Trytiak, Lew & Maria Wolansky, Jurij & Maria Ukrainskyj, Daria & Ihor Zielyk, UNCHAIN, \$90 Natalia Sygida, \$50 Vera & Steven Byrnes, Luba Huraleczko, Larissa & Dmytro Pencak, Taissa Turiansky, Eugene & Natalia Zmyj, \$25 Ihor & Olga Lukiw, Lida Wolosiansky, \$20 Oksana Bachynska, J. Yavorskyj, Irene Sawchyn, Iza Wasylenko, John Wojtowiz, Mykola Yarko, \$10 Orest Boyko, Maria Onyshkewycz,

Branch 92 - \$415

Branch 98 - \$130

\$150 Oksana Maslowska, \$100 Anna & Bernard Krawczuk, Victoria & George Mischenko, Rita & Ray Oberleitner, Bozhena Olshaniwsky, Maria & Bohdan Polanskyj, \$50 Orysia & Jurij Jacus, Taissa & Mathew Melleshko, \$20 Irene Krawczuk

Branch 100 - \$350

\$100 Ukrainian American Citizen Club, \$50 Luba Bilowchtchuk

Regional Council-Ohio - \$6,100

Branch 107 - \$100

Regional Counsel Chicago - \$3,000

Branch 29 - \$5,000

Regional Council-New England

Branch 73 - \$200

Branch 124 - \$1,230

Regional Counsel New York Center

Branch 34 - \$1,512

Branch 92 - \$415

Branch 95 - \$1,000

Branch 99 - \$200

\$50 Yaroslav and Theodosia Kushnir, \$25 Lubomyra Mokey, Lidia Wolosiansky, \$20 Irene Myron.

Branches-at-large

Branch 3 Phoenix, AZ - \$2, 290

Branch 56 - North Port, FL - \$2,000

\$540 through Br. 56, \$500 Dora Hrycekar, \$100 Neonilia and Wolodymyr Lechman, \$50 Ralph & Bounie Hartman, Walter Woubliwdky, Maria Dorozynsky, T. Kruk, \$25 H. Janczyszyn, S. Powliczko, \$20 E. Holub, B. Bilowchtchuk

Branch 78 - Washington, D.C. - \$500

\$100 Br. 78

\$200 Christina & Adrian Shepelavey, Yuri & Anna Zelinsky, \$100 Marta Bazarko, Bohdan and Myra Futey, Boris & Ulana Hlynsky, Lidia Jarosevych, Ksenia Kuzmycz, Monika Pihut, Motria Slonevska, \$60 Br. 78 in the name of O. Stepaniv, \$50 Bohdan & Vera Andrushkiw, Stephania Kopka & Alexandra Waclawiw, Marijka Lishchak, Bohdan, Malko, Kvitka Pashchyn, Kateryna Slonevska-Ntep, Marta Terleckyj, Tatiana Terleckyj, \$40 Orest & Yulia Bartoszyk, Yuriy Hnativ/Olena Welhash, Fr. Vasyl Kharuk, \$25 Sophia Danyluk, \$20 Lesya & Andriy Bihun, Tania Chomiak, Meroslava Demchyshyn, Fr. Robert Hitchens Roman Hnativ, R. Khomiak, Dr. Vasyl Nakonechnyj, Christina Paslawkyj, Marijka Serbyn, Yuriy Terleckyj, Kuba Turkevych, \$10 Hryhorij Ben, Ann Himchak, Stepan Slota, Teofil Staruch, \$5 Fr. Nestor Iwasiw, Jane O'Shea.

Branch 107 St Jose, CA - \$100

Branch 111 Los Angeles, CA

\$700 Helen Kastaniuk, \$200 Dada O. Kastaniuk, Irena Kastaniuk. T. & O. Kozbur, Johanna Saluk, \$100 Yuri Karpj, L. & Z. Osadca, Ania Shalauta, \$50 Irene Dug, Nina Motruk, Andrei Rozankowsky, Ariadna Terleckyj, \$40 Danuta Lepuszynska, \$25 Eugene Stadnyk, Roksolana Vecerek, \$11 Szerbera, \$5 Anna Buhaj, R. Filewelling.

Individual members

\$200 Olha & J. Zazula, Yuri B. & Anna H. Zelinsky, \$100 Dr. Boris & Lidia Krynyckyj, Chirstyna Pevny

Hope Lost and Hope Found: A Study in Black and Orange

by Marta N. Zielyk

Marta Zielyk holds the post of Senior Diplomatic Interpreter in the U.S. Department of State. All thoughts expressed in this article are her own and do not reflect the views of the U.S. government.

I had lost all hope. It's hard to admit, but there it is. For the first time in my life, somewhere around the middle of 2002, I finally lost hope that Ukraine would ever be the kind of country that I could be proud of, the kind of country that most of us in the diaspora had dreamed about. Okay, I thought, there are plenty of basket-case nations around the world. They don't prosper, but they do survive. That too is an achievement, isn't it? I resigned myself to continue working as the State Department's diplomatic interpreter for the Ukrainian language, but started seriously thinking about expanding my skills into other areas. After all, what good is a person specializing in high level Ukrainian diplomatic interpreting when opportunities to do exactly that become very few and far between?

It was in this frame of mind that I decided to be an observer for the runoff round of the Ukrainian Presidential elections in November 2004. I thought of it as my final obligation to the country, and, who knows, maybe one of my last opportunities to visit it as a State Department employee. Frankly, based on all the negative reports about the pre-election campaign—voter intimidation, violation of press freedoms, attempted vote rigging—I had no expectation of free and fair proceedings. If this election was to be a test of Ukraine's commitment to democracy, then the country was failing miserably.

As a result, I was quite detached while going about my duties of election observer in the rayon of Yavoriv in Lvivska oblast. I could have been observing in Uzbekistan or Indonesia or Moldova. To me, it didn't matter. I was fair and balanced in my reporting, nothing more, nothing less.

My actual observation experience on the day of November 21 was predictably uneventful. There were few instances of electoral irregularities or violence on the whole in Western Ukraine. Indeed, the only thing worth mentioning isn't even an event; it was a feeling that came over me as I entered one of the polling stations on our list. It was a rather large station, with 2,500 registered voters, and was situated in a spacious town hall in the middle of Yavoriv.

When I walked in, I could have been walking into the auditorium of St. George Academy in New York City. The scene was so familiar because I had seen it thousands of times on 7th Street in New York City. The faces of the voters were the same faces I saw every day as I was growing up—those of my parents and grandparents, their friends, members of the Ukrainian diaspora. The people attached to those faces talked the same way and acted the same way: slightly courtly, very European, very Western Ukrainian. They even dressed the same. Many were coming straight from church services—it was, after all, Sunday afternoon—and their clothes were stylish and elegant to the extent that their economic circumstances would allow. The similarity even extended to the traditional way of dealing with guests. One of the ladies who was a member of the polling station commission carefully unwrapped a tall cake box, cut three huge pieces, and insisted that I and my two observation team members try some “delicious Yavoriv cake.” Visions of my grandmother pushing sweets at every opportunity instantly came to mind.

After an almost sleepless night spent observing the actual vote tabulation in a little village on the outskirts of Yavoriv, I awoke the next morning, November 22, and joined my fellow observers for breakfast in the Hotel Suputnyk outside of Lviv. As we were eating, the hotel staff turned the TV to 5 Kanal. What we saw made us drop our “mlyntsi” in shock. It was Viktor Yushchenko speaking to a large gathering of Ukrainians on the Maidan Nezalezhnosti in Kyiv. He was talking about how the vote had been stolen. We watched in amazement as the camera panned over the gathering masses. One by one, the waiters and waitresses, who had been serving breakfast until then, stopped what they were doing. Leaving the guests to fend for themselves, they gathered around the TV. Just as Yushchenko began to describe concrete instances of election violations—how many ballots were spoiled in such and such a district, how many ballots falsified in another district—the images on the television set were distorted by static. This is it, I thought to myself. Any minute now, the authori-

ties would cut power to the TV station and Yushchenko would disappear to be replaced by some clichéd WWII era Soviet movie. It didn't happen. And it was at that moment that I realized we were witnessing a very unusual event. I ran to get my camera and even though it felt silly, I took pictures of the television images from Maidan Nezalezhnosti. The urge to document what I thought was going to be a brief shining moment of media freedom before everything went back to business as usual in Ukraine was irresistible.

I couldn't wait to get back to Kyiv to see for myself what was going on at the Maidan. For two days I engaged in what I call "revolutionary tourism." I mingled with the crowds, took pictures, sang along with the performers on stage, visited the tent city. By then the protestors' numbers had swelled to well over 300,000, and even though I don't like being in large crowds, there on the Maidan I felt perfectly safe. The atmosphere resembled a carnival more than a demonstration. The crowd seemed almost giddy, releasing frustrations that had been pent up for the last decade. But through the giddiness one could not help but see the undercurrent of steadfast determination. It was perhaps the first time in my life that I had witnessed a mass display of the dignity of the human spirit. What I saw was the innate desire of people to be reckoned with, to have their vote validated. I saw their desire to live in a better world, in a society free of corruption. It wasn't East vs. West or Ukrainian vs. Russian—it was quite simply humanity vs. oppression. And it was this universality of the emotions expressed on that Maidan that kept me fighting back tears for two days.

At the same time, my heart was breaking for the young students who had set up their tents on the snow covered, icy ground of Khreshchatyk, freezing in 15-degree weather. How crushed they will be, I thought, when their efforts bring about no changes. How terrible it will be to see the crowds melt away like the snow after a few days of initial fervor.

My most anxious thoughts came when I wondered not "if" but "when" the authorities would use force against the demonstrators. Rumors were flying around Kyiv that the Russian special forces were being amassed around Bankova Street where the President's Administration was, that thugs from Donetsk were being brought in by buses to provoke violence, which the authorities would then use as a pretext for using force against the demonstrators. The tension of waiting for that to happen was almost unbearable. And then we began hearing representatives of the "sylovyky," those who controlled the troops

and the guns and the tanks, addressing their colleagues. They were calling on the interior police, the army, and the security service not to act against the people in an unconstitutional manner, demanding that their forces respect their fellow citizens who were demonstrating peacefully and that they not be the cause of bloodshed. It was then that hope returned.

Fast-forward two months to January 20, 2005: inauguration day in the United States. Federal government workers in DC have the day off, so I am indulging myself by sleeping in and enjoying a leisurely third cup of coffee, still in my pajamas at 11:30 A.M. The TV in the background is tuned to the inauguration proceedings. The only thing on my agenda that day is to start packing for a week long vacation in Key West that is to start in a few days. My phone rings—it's the Operations Center of the State Department, the nerve center of U.S. diplomatic life. Like the proverbial phone call in the middle of the night, a call from the Ops Center on a holiday is also dreaded. And this call turned out to be a classic case of bad news and good news—no, make that spectacular news.

The bad news was that I had to be on a plane to Kyiv the very next afternoon. The spectacular news was that I was going there with Secretary of State Colin Powell, the official U.S. representative, to attend the inauguration of Viktor Yushchenko. And just like that, my "to do" list for that day was turned upside down. I would have to put away bathing suit and dig out the warm woolen underwear.

Barely 48 hours later, Colin Powell and a small group of advisers and I were being ushered into the office of President-elect Yushchenko. The inauguration was about an hour and a half away when we sat down in this modest but comfortable two-room suite for a short meeting. Considering he was going to ascend to the office of the President after months of bruising election struggles, massive demonstrations and political tension, not to mention a poisoning attempt, Viktor Yushchenko was remarkably relaxed. Naturally I can't divulge the content of his meeting with Colin Powell; I can, however, say that Yushchenko was confident and upbeat.

After the meeting, Colin Powell lingered a minute surveying the room, and Viktor Yushchenko seized an opportunity to give the Secretary of State a little tour of the office. Over a small fireplace hung a painting by Yushchenko himself, an amateur painter. In the corner of the room stood a three-foot high clay vase. With a smile on his face Yushchenko asked Powell to guess its age. "Six hundred years old?"

*Meeting in
President-elect Yushchenko's
office, January 23, 2005.
Left to right: President-elect
Viktor Yushchenko, Secretary
of State Colin Powell,
Marta Zielyk.*

ventured Powell. "No, 6,000 years old," replied Yushchenko, appearing pleased that he had managed to surprise Powell. Yushchenko gave a short discourse on Trypillian culture, which existed on the territory of Ukraine many millennia ago. He also explained that he was a collector, but not of gold or silver or other precious metals. No, he likes to collect things made of natural materials like wood and clay.

On the way out of the office to a joint press conference in a small outside courtyard, Yushchenko suddenly realized that he was about to face TV cameras with not a stitch of orange on his person. So while the whole of Kyiv and, indeed most of Ukraine as well as substantial parts of New York, Chicago, and Philadelphia were covered in orange, the future Ukrainian President was scrambling to find something, anything, orange to wear. Someone from his staff had an orange shirt—that wouldn't do. Another had an orange tie, but it would have taken too much time to exchange Yushchenko's understated red "power" tie for the orange one. Finally, after a few hectic moments someone produced a small orange handkerchief, which Yushchenko stuffed into the pocket of his suit coat with a practiced hand. Now, he was ready.

Thanks to being part of Secretary Powell's entourage, I was lucky enough to see the events of the inauguration up close and very personal. It was exhilarating, it was emotional, it was dramatic. It was, in the truest sense of the word, a celebration. There were more people on the Maidan than I had ever seen in my life, and each and every one of them was smiling. For so many centuries Ukrainians have had little to smile about, but on that day their smiles conveyed belief in the power of the individual to change the

course of history. They smiled at the orange balloons released into the air, at blue and gold confetti that rained down on the inaugural stage, at the doves with orange ribbons tied to their legs that were released after the inaugural speech.

As I was watching all of the festivities I couldn't help but contrast them with our recent U.S. inauguration. Ours was choreographed down to the smallest detail, devoid of any spontaneity. Theirs, while executed according to plan, seemed more natural and unconstrained. In ours, the President was shielded by what seemed an endless security detail to keep the "bad guys" away, whoever they might be. In Kyiv, there was plenty of security, but it was to keep overly enthusiastic supporters away from the new First Family.

And it was indeed not only Viktor Yushchenko but also the whole First Family that was very much on display that afternoon on the Maidan. First Lady Kateryna Yushchenko (who, I have no doubt, will be a tremendous asset to her husband's Presidency) glowed in a beautiful winter white suit. It was truly refreshing to see a young, dynamic, attractive couple on the podium, surrounded by children, and grandchildren. It radiated a sense of familial warmth and love and subconsciously reinforced the idea that the President would work for a better future not only for his own children but also for his whole nation.

The rest of inauguration day passed by in a whirlwind of official and unofficial events. The new President hosted a reception for the diplomatic corps and the VIP guests, he accepted the oath of Commander-in-Chief, and he was hosted by the Parliament. In the evening, the new First Family attended an official concert in their honor at the Natsionalny

Palats “Ukraina,” which was preceded by the biggest cocktail party I had ever been to. A veritable “who’s who” of Ukraine, the crème de la crème, “sama smetanka” (use your metaphor of choice) was there that evening. The concert was a masterfully executed production that brought all the luminaries of the musical world of Ukraine from various genres to the stage. It was attended by the First Family, who elected to sit in the middle of the hall, not up front in the first few rows where VIPs are traditionally placed. We heard a saxophone quartet, a jazzy version of “Shchedryk,” a few duets by the famous singers Mariya Stefiuk and Dmytro Hnatiuk, an unusual a capella rendition of the koliadka “Nebo I zemlia” by a vocal group with the playful name of “Mansound,” and an achingly beautiful violin rendition of Skoryk’s “Melodiya.” If it seems like a hodge-podge of genres and performers, it was. Nevertheless, it worked. The unifying concept was music that was historically and thematically Ukrainian in its essence. There was not a hint of Soviet style culture, not a single note of Russian based popular kitsch. The grand finale of the concert was also the emotional culmination of the evening. As three combined orchestras and a multitude of choruses performed Beethoven’s “Ode to Joy,” two huge screens at the front of the theater showed images of the crowds gathered on the Maidan during the past two months. And as the final chorus of Beethoven’s symphony was played, the screen was filled with pictures of the spectacular fireworks on the Maidan on New Years Eve and close-ups of people enchanted by the sight. Interestingly enough there were very few images of the new President. It seemed to be all about “the Maidan”.

There is no tradition of inaugural balls in Ukraine, however, there was quite a spectacular unofficial ball. It was billed as “the Black Tie and Orange

Ball,” echoing the name of the most famous U.S. Inaugural Ball of the Bush administration, the “Black Tie and Boots Ball.” The Orange Ball, subtitled “Life in an orange instant,” was free and it was an extraordinarily fun evening. Orange feather boas seemed to be the accessory of choice of many ladies, and everyone entering the ballroom received a small orange lapel pin. There were stage performances by the artists who had supported the campaign of candidate Yushchenko, an exhibit of life size photographs from the Orange Revolution, students dressed up in costumes—kozaky on stilts and divchata in flowered wreaths—and, of course, huge towers of oranges for people to eat.

And then there was the dancing ballot box. Someone decided to dress up in a cardboard box with a large tryzub painted on the front and a slot at the top for slipping in ballots. The ballot box (there was no way to tell whether the person inside was male or female as all one could see was a pair of feet) spent the entire evening in motion, dancing to the music. Although I tried to take a picture, I couldn’t get the box to stand still for even a second.

Well after midnight, I stepped out into the Kyiv night. It was snowing lightly and there was no one around except for a few couples strolling leisurely down Khreshchatyk. It looked so beautiful I hated to disturb the freshly fallen snow with my heavy boot prints. A single step, it seemed, would bring me back rudely to the difficult reality of life in Ukraine. Yes, Viktor Yushchenko is now President, but getting elected was the easy part. Now comes the hard part: fulfilling the enormous expectations of the world and keeping the promises he made to those who had gathered on the Maidan. As for me, the election in Ukraine had already fulfilled one promise: the promise of hope.

*Author Marta Zielyk
on the Maidan, just minutes
after the Inaugural Speech,
January 23, 2005*

A Day of Humor and Satire in Phoenix, Arizona

by Irena Schubyn

The extraordinary ladies of UNWLA Branch Phoenix and their extraordinary hats.

On November 12, 2004, UNWLA's Phoenix Branch entertained luncheon guests at a "Day of Humor and Satire." The event was organized and directed by Mrs. Olha Slywka; a delicious lunch was prepared by Mrs. Marilyn Myhajliw and Mrs. Rosa Tymczyna.

The first half of the show featured hairstyles. While UNWLA members modeled coiffures and matching outfits, Mrs. Slywka provided humorous narrative descriptions of the quirks and characteristics of "the woman behind the hairstyle." Among these were the get-out-of-bed hair (with pajamas to match), the up-do nest (eggs included, of course), a swinging pony tail, hobo hair (no maintenance or comb required), the infamous 3-inch tight curly perm (matched by a skirt bottom "accidentally" tucked into waist high nylons), the no hassle braid (for our patriot), the half-face do (for those who reveal only half of themselves), and the very cool Marge Simpson do. Guests laughed and chuckled at the parade of curious ladies while the participants had a wonderful time modeling their hairdos

and wardrobes and playacting various roles and personalities.

The event also featured a performance by Zenon and Leelya Bilyk and their grandson Maxim. Mrs. Valentina Lishchuk recited a satirical poem she had written about the pre-election economic and political situation in Ukraine.

The second half of the show featured a display of hats provided by Mrs. Slywka. The hats were playful and sophisticated. Some ladies wore matching gloves and others wore flirtatious boas. Some seemed ready for afternoon tea with the Queen Mother and others looked like they were off to the market to sell honey and eggs. An umbrella adorned one hat, a rabbit reportedly nestled in a "magical" hat, and there was a surprise visit from the "Beverly Hill Billies."

All of the UNWLA ladies looked splendid and the event was enjoyed by guests and participants alike. The Day of Humor and Satire showed that there is a little girl in all of us that enjoys playing dress-up and pretend.

From the editor. We appreciate articles about UNWLA activities and accomplishments. Seasonal and holiday stories, poems, letters, and profiles of individuals whose achievements are interesting or inspirational are also welcome. Please forward your articles and photographs to English language editor Tamara Stadnychenko c/o UNWLA headquarters. We ask that all contributors include a telephone number to allow us to acknowledge submissions and verify information.

НОВИНИ ГОЛОВНОЇ УПРАВИ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Голова СУА Ірина КУРОВИЦЬКА

Дорогі Союзянки!
Дорогі читачі!

За два місяці організації сповниться 80 років заснування – це довгий шлях в житті людини. У житті організації – це необмежений простір переживань, задоволень і прикростей. Все це пройшли членки СУА від його заснування.

Все для добра українського народу розкиненого по цілому світі та в Україні.

У 80 ліття організації треба міряти не тільки пройдений час, але і події та почини, якими організація залишила спадщину наступним поколінням.

Один із монументів організації це створення Українського Музею в Нью-Йорку. Це значне історичне рішення було зроблене на XVII Конвенції СУА.

Під керівництвом голови СУА Іванни Рожанковської організація закупила 2 поверхи будинку, в якому примістила Український Музей в Нью-Йорку, а відкрила його етнографічною збіркою, купленою для Світової виставки в Чикаго, ще у 1933 р. за 2,225 дол. Ця колекція складалася з понад 800 експонатів з різних видів українського народного мистецтва. Ці цінності мандрували довгі роки по різних установах і вкінці спочили в приміщенні СУА, в Українському Музею, в Нью-Йорку. Організація передала цю створену народну скарбницю в 1976 р. українській громаді, залишаючи собі 51 відсотків голосів в Управі Українського Музею та зобов'язалася його фінансово і фізично підтримувати.

Український Музей в Нью-Йорку почав поширювати свою діяльність і збагатився експонатами. Управа Музею побачила потребу нового і більшого приміщення для цих цінностей і почали збірку на будову нового приміщення Українського Музею в Нью-Йорку.

Відділи СУА жертвовно працювали багато років, збираючи фонди на будову УМ, а доказом є те, що, за підрахунками Таіси Турянської, до 2002 р. членки СУА і їх родини склали на Український Музей в Нью-Йорку понад три з половиною мільйони доларів, не рахуючи вживання приміщення (двох поверхів у будинку СУА) для вжитку Українського Музею за символічних 2 дол. річно. Членки організації дарували багато годин добровільної праці для потреб Музею, дарували мистецькі твори для крамнички УМ для продажу та передавали цінні експонати, мистецької вартости, які розшукували серед своєї громади.

6 лютого 2005 р. відбулася небувала і довго очікувана подія в українській громаді, а саме, посвячення новозбудованого будинку для Українського Музею в Нью-Йорку!

Це було велике торжество, на яке з'їхалося багато достойних людей. Владика УКЦ Василь Лостен, Архієпископ УПЦ в США Антоній, священники, представники уряду України, багато членства СУА та гості. Українська громада радісно вітала цю подію.

Для СУА це була особливо радісна подія, бо розпочалася будова і закінчилася за головства членки нашої організації, Ольги Гнатейко. Коли СУА заснував Український Музей в Нью-Йорку головою була членка нашої організації Олександра Різник.

Екзекутива, Головна Управа та все членство нашої організації гратулює Олі Гнатейко за її послідовну велику працю, якою вона довела до завершення будови Українського Музею. Бажаємо їй сили і витривалости на пості голови Музею ще довгі роки.

У мойому слові на посвяченні Українського Музею я подякувала від всього членства нашої організації – голові і колишнім головам, діючій Управі УМ і колишнім Управам, директорів Музею Марії Шуст, адміністраторові Дарії Байко, добродіям, жертводавцям та працівникам, які доклали все, що могли, щоб ми дочекалися цієї торжественної події – посвячення будинку.

Дякуємо архітекторові Юрію Савицькому за цікавий вигляд музейного будинку. Від СУА я запевнила, що і далі будемо підтримувати цю інституцію, бо це є нашим святим обов'язком. Наприкінці мого слова я позичила слова клича Помаранчевої Революції: “Нас багато нас неперодлати” і так нам Боже допоможи!

ДІЯЛЬНІСТЬ ОКРУГ І ВІДДІЛІВ

86-ий ВІДДІЛ ім. ОЛЕНИ ТЕЛІГИ

Ліворуч: Іванна Мартинець, голова 86-го Відділу СУА, Ірина Куровицька, голова СУА.

30 січня ц. р. відбулося свято-ювілей – 40-ліття 86-го Відділу СУА у Ньюарку, Н. Дж.

Членки 86-го Відділу і гості зійшлися у привітному ресторані Рамада. Ін. у Нью-Джерзі. Крім членок нашого Відділу, прибули членки інших відділів СУА (11 відділів в Нью-Джерзі) та членки Головної Управи СУА, було більше як 70 осіб. На початку свята присутні бадьоро заспівали гімн СУА, однохвилинною мовчанкою вшанували членок які відійшли у вічність – св.п. Віра Мицьо, Ірина Сегалів, Софія Темницька, Лідія Величковська. Свято відкрила голова Відділу Іванна Мартинець, вона сказала, що тепер є час коли увесь український народ не лише в Україні, але й у світі стає творцем своєї долі. Це перший раз в історії України світова преса і політичні чинники прихильно оцінили мирну “помаранчеву революцію”, яка відбувалася на Майдані Незалежності в Києві, яка принесла перемогу правди, добра, свободи і справедливості. Український народ і Віктор Ющенко перемогли. Ми усі невимовно радіємо з того і молимо Бога щоб ожила добра слава України.

Голова Відділу привітала присутніх, особливо гостей за президіальним столом: владика Михайла Кучм’яка (з церкви св. Івана Хрестителя), Почесну голову СУА, Красового командира Українсько-Американських ветеранів Анну Кравчук, голову СУА Ірину Куровицьку, яка трудиться, щоб СУА процвітав і допомагав українському народові, першу заступницю го-

лови СУА Марію Томоруг, головного редактора офіціозу СУА журналу “Наше Життя”, який друкується уже 60 років Ірену Чабан, Почесну членку СУА, референтку архівів при Головній Управі СУА Ольгу Тритяк, голову Округи Нью-Джерзі Катерину Воловодюк, голову Управи Українського Музею в Нью-Йорку Ольгу Гнатейко, ведучу святом Оксану Стеранку. І. Мартинець представила 14 засновниць 86-го Відділу СУА: Наталію Змий, Таїсу Турянську, Дарію Зелик, Оксану Стеранку, Ірену Яворську, Ярославу Снилик, Ольгу Івасечко, Марту Каздобу, Анну Твардовську, Анну Кравчук, Дарію Шпон, Софію Темницьку, Лесю Стебельську, Марію Полянську. І. Мартинець подякувала головам Відділу, які очолювали його упродовж 40 років. Голови Відділу: Наталія Змий, Анна Твардовська, Оксана Стеранка, Марія Полянська, Люба Лапичак-Лесько, Софія Темницька, Ляриса Пенцак, Мирослава Граб, Наталія Іванчук, Лідія Гайдучок, Володимира Васічко, Катерина Воловодюк, Дарія Курилко, Наталія Клапішак, Ольга Гнатейко, Уляна Тимкевич, Іванна Мартинець. Усім засновницям і головам Відділу прищипили китички квітів і заспівали “многая літа”. Далі Іванна Мартинець продовжувала: “Я щаслива, що Господь дозволив мені працювати серед зорганізованого жіноцтва СУА з почуттям громадської відповідальності завдань, вкласти і свою цеглину у розбудову СУА, а все це з безмежної любові до України, до українського народу і бажання йому допомогти”. Закінчуючи своє слово, І. Мартинець передала ведення програмою свята Оксані Стеранці.

О. Стеранка запросила до слова першу голову Відділу Наталію Змий, яка з гумором розказала, що 14 засновниць зустрічалися у домах членок і у приемній веселій атмосфері починали працювати під проводом Головної Управи.

Опісля владика Михайло Кучм’як провів молитву і заспівав Бог Предвічний. О. Стеранка прочитала привіти, які отримали від голів інших відділів і окремих членок (з вітаннями були пожертви на працю Відділу). Наступне слово виголосила Почесна голова СУА Анна Кравчук, яка розказала, як ненароком Провід СУА і гро-

Голови 86-го Відділу СУА. Ліворуч: О. Гнатейко, Н. Клапичак, Л. Гайдучок, В. Васічко, М. Граб, І. Куровицька (голова СУА), Л. Лапичак-Лесько, І. Мартинець, О. Стеранка, А. Твардовська, Н. Змий, К. Воловодюк.

мадських організацій перейшов від наших бабусь і матерів на наші плечі, як завдяки фундаментові, який вони збудували, ми взяли на себе відповідальність. Вона пригадала нам, що під час 80 років існування ми виплели ланцюг, який нас єднає з попередніми поколіннями, з Україною, на яку звернули ми наші очі і нашу працю. 40 років праці і дружби у Відділі дало нам самозрозуміння і навчило в'язати родинні обов'язки з громадською роботою – ми починали з 14 членок, а тепер нас є вже 50. Ми виплекали багато визначних людей нашими стипендіями, які тепер включаються до національної і громадської роботи. Ми мусимо включитися у політичний світ нашого докільця, брати участь у виборах і навіть кандидувати до політичних позицій, як це зробила Оксана Куровицька-Комарницька – дочка голови СУА Ірини Куровицької в Арізоні. “Слід будувати впливи із середини, бо поверховно ми нічого не здобудемо” закінчила вона своє слово. У наступній доповіді, яку виголосила Ірина Куровицька, вона розказала як із Софією Геврик і Іреною Чабан їздили в Україну під час “помаранчевої революції” на Майдан Незалежності, щоб підтримати Віктора Ющенка і передати гроші, які склали членки СУА для підтримки демонструючої молоді. І. Куровицька також розказала про свою участь в інавгураційних святкуваннях Президента України Віктора Ющенка. Пригадала, що перед нами XXVII Конвенція СУА, подякувала 86-му Відділові за перше місце у підтримці Стипендійної акції СУА і Анні Кравчук, яка провадила цю акцію 12 років. З 86-го Відділу були 5 голів в Окружній

Управі, членки займали важливі пости у Головній Управі і в Окрузі. Подякувала Марії Полянській за ведення Стипендійної акції СУА, на яку вона присвячує багато часу і енергії. Подякувала за влаштування української вистави і заохотила до дальшої праці. Голова СУА разом з Марією Томоруг вручила грамоту Іванні Мартинець для 86-го Відділу. Піднесли тост за Президента України Віктора Ющенка і заспівали йому “многая літа”. Наступну грамоту за тривалу працю Відділу вручила голова Округи Нью-Джерзі Катерина Воловодюк. Вручення нагород продовжила Іванна Мартинець членкам 86-го Відділу. Володимирі Васічко – за пожертвування 21 картини, продаж яких увінчалася успіхом- збіркою на суспільну опіку Відділу, Меланії Банах – за княжий дар на Стипендійну акцію у пам'ять бл. п. матері і чоловіка бл. п. д-ра Степана Банаха, Олі Гнатейко – за успішне очолення Управи УМ під час якого збудували будинок для УМ.

Ольга Гнатейко подякувала 86-му Відділові за постійну і важливу підтримку УМ в Нью-Йорку. Вона сказала, що СУА дав їй можливість виховати дітей в українському дусі, допоміг жінкам стати провідницями в громаді. Через СУА ми підтримали народне мистецтво, влаштовуючи виставки в американському світі через американські організації і політичних провідників. СУА допоміг нам виховати кадри, щоб продовжувати нашу роботу.

У розваговій частині виступила Наталя Буняк, прочитавши власну віршовану гумореску, у якій дотепно розказала, що ми молоді думкою, а наша 40-літня праця в СУА залишиться нам у

*Ліворуч К. Воловодюк, О. Тритяк, І. Чабан,
О. Гнатейко, І. Мартинець, А. Кравчук.*

душі. Далі мисткині Богдана Волянська, Марія Волянська і Ольга Стацишин при власному

акомпан'яменті прегарно заспівали українські пісні, за що заля нагородила їх гучними оплесками. Марія Дацко, наша єдина членка з „четвертої хвилі” прочитала власний вірш, у якому дякувала за щедрі і постійну допомогу нездоленим людям в Україні.

Наприкінці свята Іванка Мартинець подякувала гостям, учасникам і виконавцям вечора, побажала міцного здоров'я та незламної віри у те, що спільними зусиллями допоможемо українському народові відродити гордість за Україну, її багату історію і традиції, а славне майбутнє України стане тим джерелом, з якого черпатимемо силу і насагу до дальшої праці для добра нашого народу. Щастя нам, Боже!

Божена Ольшанівська,
пресова референтка Відділу.

ЩЕДРИЙ ВЕЧІР

Традиційний щедрий вечір 83-го Відділу СУА у Нью-Йорку відбувся 18 січня ц. р. Відкриваючи вечір, голова Відділу Ірена Чабан привітала пароха церкви св. Юра о. Бернарда Панчука, священника церкви Всіх Святих о. Юрія Базилевського з дружиною Оксаною, представників громадських організацій, гостей і членок нашого Відділу.

Після спільної молитви, проведеної о. Бернардом і о. Юрієм, присутні заколядували „Бог Предвічний” і розпочалася традиційна вечеря.

Програму вечора, в якій брали участь членки Відділу і гості, підготувала і провадила імпрезова референтка Відділу Надя Савчук. Головною частиною святкової програми була розповідь Олі Гасцької про українські традиції та звичаї під час різдвяних свят, особливо щедрого вечора та Йордану. Вона прочитала поезії Якова Косовського, Петра Кізика і Романа Завадовича, а Рома Шуган – поезії Богдана Лепкого та „Помаранчевий Київ” Івана Драча. Приємною несподіванкою був виступ Лесі Грицик – онучки нашої членки Клавдії Грицик, яка деклямувала вірші і при допомозі Ліди Закревської заспівала декілька колядок.

Спонтанно створилася група колядників з членок і гостей: Р. Шуган, Л. Закревська, Д. Дроздовська, В. Саф'ян, Ю. Штогрин, І. Ядліць-

кий, В. Слиж, Н. Савчук, які заспівали декілька коляд.

Згодом виступили наші членки Настя Гірняк, Дарія Дроздовська, Ліда Закревська, Ірина Ядліцька, Надя Савчук, Рома Шуган (до цієї групи входила неприсутня на вечорі Оксана Лопатинська), які колядували під час різдвяних свят на добродійні цілі Відділу. Акомпанювала їм наша незамінна Ірена Чума.

Щедрий вечір, започаткований за голівства Варки Бачинської, став гарною традицією у нашому Відділі. Різдвяне прибрання залі, спільний спів коляд, традиційні страви, про які подбала Марія Шепарович, домашнє печиво, зорганізоване Ярославою Лучечко, всі необхідні справи, уміло полагожені господарською референткою Відділу Анастасією Гірняк разом з Анною Саф'ян, Анною Рак та Лесею Юзенів, повернули нас у дитячі роки і створили атмосферу рідного дому, сердечного затишку.

За колядою і розмовами приємно проходив час, членки і гості обіцяли собі повторити такий вечір у наступному році.

На самкінець голова Відділу щедро нагородила подяками всіх, які взяли участь у підготові свята.

Надя Савчук,
імпрезова референтка Відділу.

Перший ряд, ліворуч: О. Мандибур, І. Бучковська, П. Капшученко, Х. Головчак-Дебаррі, Р. Гарасимович, Х. Хомин-Іжак. Другий ряд, ліворуч: І. Луцишин, Л. Бук, В. Вакуловська, Д. Федак, І. Корчинська, А. Корчинський, Б. Ярошевич, З. Захарчук, М. Захаряевич, М. Шиприкевич. Неприсутні: Т. Артимішин, С. Геврик, К. Захарчук, І. Кушнір, М. Рубель, М. Штомпіль.

ТИЖДЕНЬ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ 67-ГО ВІДДІЛУ

15 жовтня 2004 року, Філядельфія. Погода видалась у цей день дуже непривітною, але у Галерії імени д-ра Олександра Черника УОК Центру було затишно і тепло. 67-ий Відділ ім. Мілени Рудницької влаштував вже традиційну виставку-продаж присвячену тижневі Українського Музею у Нью-Йорку. Цього року було виставлено пастелі Христини Головчак-Дебаррі, членки 18-го Відділу США у Кліфтоні, Нью-Джерсі.

Підготувати таку виставку не легко. Більш ніж півроку наперед всі членки Відділу працювали над цим. Потрібно було домовитись з мисткинею, замовити залю, обговорити та підготувати програму, перевірити адресар, виготовити та розіслати запрошення.

А ось і п'ятниця, день відкриття виставки. Від 9 год. ранку почали приготувати буфет, розвішувати картини (а було їх аж 53), прибирати залю. Вже перед 7 год. вечора почали сходитись гості, які при дружній розмові захоплювалися творами шановної мисткині. Серед гостей були голова Округи Філядельфії Христи-

на Хомин-Іжак, довголітній приятель 67-го Відділу маестро Петро Капшученко та членки інших відділів.

Відкрила виставку голова Відділу Ірина Бучковська, привітала присутніх і передала слово ведучій програми Роксоляні Гарасимович. Ведуча коротко розповіла про 67-ий "музейний" Відділ США у Філядельфії, якому виповнилося 25 років, про його постійну підтримку Українського Музею у Нью-Йорку. Мистець Андрій Корчинський розповів про Христину Головчак-Дебаррі, а сама мисткиня про свою творчість та своєрідність техніки пастелі.

Ще довго гості гуторили при смачній перекусці, а відтак задоволені розійшлися, деякі із придбаними картинами. Наступного дня виставку відвідали діти "Світлички" та учні Нашої Рідної Української Школи.

Виторг із виставки призначений, як і завжди, на Український Музей у Нью-Йорку.

Ірина Бучковська,
голова 67-го Відділу США у Філядельфії.

ХУДОЖНЯ ВИСТАВКА В ДОМІВЦІ СУА ДІТРОЙТСЬКОЇ ОКРУГИ

Дні 18 і 19 вересня 2004 р. видалися гарними, соняшними. Особливо світло було на душі у союзянок Округи Дітройт. Їх домівка в місті Воррен перетворилася у творчу галерею, яка розкрила перед глядачами різноманітний та багатогранний світ графіки, акриліку та олії.

Новозаснований 129-ий Відділ СУА (голова Ганна Білинська) та 96-ий Відділ (голова Дарія Завадівська) влаштували виставку художніх творів подружжя Катерини Немири, пресової референтки СУА, та священника Володимира Немири із Клівленду. Дарця Завадівська відкрила виставку і представила голову Округи СУА Лідію Казевич, яка тепло привітала всіх присутніх. Г. Білинська коротко розповіла про творчість В. Немири. Останнім часом він створив серію портретів визначних діячів української історії та культури. Особливе захоплення у глядачів викликали портрет Володимира Івасюка та “Дума про Мазепу”. Дійсно, якщо очі Івасюка випромінювали тепло та проникливість, то зимні, “телескопічні” очі Мазепи, ніби запитували: “Чи ви з Україною?” “Так, ми з нею”, подумки відповідалося на цей глибокий суворий погляд.

В. Немира представив понад двадцять зразків графіки, в яких поєднувалася висока технічна майстерність мистця, знамените володіння різними графічними техніками та вміння поєднати різні технологічні засоби. В. Немира закінчив Інститут прикладного та декоративного мистецтва у Львові 1975 р. Його учителями були відомі майстри Володимир Овсійчук та Фелікс Томчук. Картини В. Немири, особливо “Юрій Змієборець”, “Розмова Христа з Пилатом” та “Дорога” успішно виставлялися в Гантері, Н.-Й., а портрет Патріярха Любомира (Гузара) передали до церкви на Союзівці, в якій він відправляв Богослуження. У 1992 р. Була опублікована книга поезій Михайла Осадчого, яку ілюстрував В. Немира.

Марія Зарицька-Червійовська розказала присутнім про К. Немиру, яка також закінчила Львівський Інститут Прикладного та декоративного мистецтва. У 1972 р. вона була одією із авторів самвидавного журналу “Скриня”, який у Львові фігурував як доказ діяльності “буржу-

Виставка в Окрузі Дітройт.

азних націоналістів” у процесах над В. Чорноволом, М. Осадчим, Іриною і Ігорем Калинцями. Вона знала Володимира Івасюка, Стефанію Шабатуру, Левка Лук’яненка, Василя Стуса. 1990 р. до 1991 р. вела програми на радіо “Голос Америки”, а з 1989 року була членом РУХу. Тепер, в Америці, уже 10 років веде радіопрограму “Світлиця”, є директором школи українознавства в Клівленді, організатором першого фестивалю церковних хорів, автором статей про мистецтво і шкільництво. К. Немира є автором збірки новел “Кольорові оповіді”.

Гості виставки відчували дух різних епох нашої історії, душу мистців, які заставили їх бути співавторами картин, співучасниками відображених подій, та задуматися над минулим і прийдешнім. А над усім цим витав нескорений дух Мазепи, дух патріотизму і відданости Україні.

При смачній перекусці, яку організували членки 129-го Відділу та мелодійній і веселій пісні, гості мали нагоду познайомитися ближче.

Катерина Немира сердечно відзначила особливу організаційну допомогу Валентини Євич і Марії Зарицької-Червійовської. Вона подарувала 130 дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Ганна Білинська,
голова 129-го Відділу СУА.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ВІДДІЛІВ

Перший ряд, ліворуч: І. Кучер, М. Балтарович, О. Лончина, С. Король, Н. Гевко, М. Шехович, М. Кізіма, Л. Лятишевська. Другий ряд, ліворуч: І. Тарнавська, Т. Івасюк, А. Бігун, Л. Левак, В. Мушинська, С. Коссак, М. Дяків, І. Джуль, Т. Розгін, В. Крива, І. Груник, З. Серафін, І. Прийма, Н. Василькевич, Л. Михалович, Л. Кізіма, Л. Лазуренко, В. Журківська, Л. Патерин, Д. Конюх.

45-ий ВІДДІЛ СУА ім. КАТРУСИ ЗАРИЦЬКОЇ

Загальні збори Відділу відбулися 18 січня 2005 р.

Нову Управу вибрано у такому складі: голова Відділу – Стефа Король, заступниці голови – Валентина Патерин та Ірена Прийма, секретар – Таїса Розгін, скарбник – Зеня Серафін.

Референтки: організаційна – Марта Шехович, культурно освітня – Ірена Джуль, пресова – Ніна Василькевич, суспільної опіки – Мирослава Цап та Ірена Тарнавська.

Контрольна комісія: Дарія Конюх, Наталка Гевко, Люба Левак.

Стефа Король, голова Відділу.

22-ий ВІДДІЛ СУА, Чікаго.

Загальні збори відбулися 13 лютого 2005 р. у присутності 20 членок. Зборами провадила президія у складі: Іванна Горчинська – голова, Мирослава Шевчик – секретар. Округу СУА Чікаго репрезентувала її голова Любомира Калін.

До Управи Відділу вибрали: Люба Шеремета – голова Відділу, Іванна Горчинська – перша заступниця голови, Іванна Городиська – друга заступниця голови, Софія Дідицька – протоколярна секретарка, Ірена Мицик – кореспонденційна секретарка, Оксана Мельник – фінансова секретарка.

Референтки: Віра Журавська – культурно освітня, Марія Малецька – організаційна, Ольга Люшняк – стипендійна, Мирослава Шевчик – пресова, Люба Шеремета – відповідальна за передплати „Нашого Життя”, Іванна Городиська – бібліотекар, Олена Харкевич – архівар, Стефанія Форович, Іванна Городиська, Анна Марчук – суспільної опіки, Олена Харкевич – господарська.

Контрольна комісія: Іванна Городиська, Ліна Басюк, Віра Журавська.

Мирослава Шевчик, пресова референтка Відділу.

ПЕРЕСТУПИЛИ МЕЖУ ВІЧНОСТИ

ІРЕНА (МАЛАНЧУК) ЩЕРБА

Несподівано, між членками 54-го Відділу пронеслася вістка про відхід у вічність бл. п. Ірени Щерби, колишньої довголітньої секретарки та голови Контрольної комісії. Її опорожніле місце в наших рядах, дуже прикра дійсність не тільки для нашого Відділу, але й для всієї української спільноти міста Вільмінгтону.

Кожна обдарована людина представляє особливу цінність. У нашій ситуації такі одиниці – діти нашої батьківщини і вони стають ціннішими, коли свої вроджені вартості і таланти проявляють в житті для добра свого народу. До таких належала наша членка бл. п. Ірена.

Розуміючи свої можливості, вона, крім родинних обов'язків, присвячувала увагу суспільно-громадській праці, яка відповідала їй під кожним оглядом – мала енергічну і активну вдачу. Після важких еміграційних переходів постійним місцем її проживання стало місто

Вільмінгтон. Ірена стала членкою 54-го Відділу ім. 500 Героїнь Кінгірі та, разом з чоловіком Петром, парафіянкою церкви св. Миколая. Була виховною референткою Відділу, присвячувала багато уваги молоді, готуючи її стати свідомими українцями на чужині, учителювала в українській школі, вчила дітей пісень і танців, підготовляла з ними різні заходи, а дівчат згуртувала у хор, і була їхнім диригентом.

Ірена завжди готова була допомогти, була жертвовною, мала багато ідей, мала веселу вдачу, любила товариство.

На жаль, хвороба непомітно, підступно прогресувала, хоча Ірена не піддавалася: брала участь в житті громади до останніх днів. І, несподівано, 28 жовтня перед нею простягнувся шлях до Господніх хоромів.

Ми у 54-у Відділі засумували, бо втратили особу, яка проявила себе доброю дружиною, мамою, суспільною одиницею, активною членкою Союзу Українок Америки.

Опорожніле місце не скоро вдасться заповнити.

Чоловікові Петрові та синові Євгенові з родиною висловлюємо найщиріші співчуття від імені усього Відділу.

У пам'ять незабутньої членки Відділу складає 25 дол. На Пресовий Фонд журналу "Наше Життя".

Євгенія Новаківська, голова
Дарія Новаківська-Лиса, пресова референтка.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ВІДДІЛІВ

47-ий ВІДДІЛ ім. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Загальні збори 47-го Відділу ім. Лесі Українки в Рочестері відбулися 1 лютого 2005 р. з великою участю членок. Головою зборів була Ірина Руснак, секретарювала Христина Ковч, Окружну Управу репрезентувала Тетяна Шутер.

Управу Відділу вибрали у такому складі: голова Відділу – Марія Лилак, заступниця голови – Анна Єйна, протоколярна і кореспонденційна секретарка – Дора Сторожинська, фінансова секретарка – Марія Костів, скарбник Аріядна Бах.

Референтки: пресова – Аріядна Бах, мистецька – Христина Ковч, музейна і стипендій – Тетяна Шутер, суспільної опіки – Катерина Лялька, Ірина Михайлюк, Ірина Гафткович, Анна Єйна, господарська – Катерина Лялюк, Анна Сохоцька, Марія Лещишин.

Вільні членки – Тамара Гривнак, Марія Лозинська, Лідія Захарків.

Контрольна комісія – Ірина Руснак (голова), Дарія Лесів, Люба Домбчевська (членки), Наталія Баб'юк, Емма Адамчук (заступниці).

Аріядна Бах.

80 ЛІТ ЖІНОЧОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ В БРАЗІЛІЇ

У серпні 2004 р. Жіноча Організація при Українському Товаристві в Бразилії святкувала 80-ліття свого заснування.

Управа Організації доклала усіх зусиль до того, щоб святкувати цей ювілей та вшанувати пам'ять фундаторів і всіх членів організації, які своєю жертвовною працею допровадили Жіночу Організацію до наших днів.

Переглядаючи історію Жіночої Організації впродовж цих десятиків років, з подивом та глибокою пошаною згадуємо жінок, які створили цю організацію.

Це були жінки, що покидаючи рідні землі, своїх рідних, друзів і все пережите, їхали “світ за очі”, в чужі сторони з жалем і тугою, але везли з собою хоч крихту надії та віри. І при кожній нагоді вишукували способи відтворити хоч клаптик буття у рідних сторонах. Отак, за працею та турботами, за щоденним життям, вивченням чужої мови та звичаїв, нав'язанням зв'язків в чужому середовищі, наші жінки не забували свого рідного. Вони брали активну участь в розбудові організаційного життя на еміграції, плекали свої звичаї та культурні надбання і невпинно працювали, щоб передати його майбутнім поколінням. І в такий спосіб та завдяки цим зусиллям зберігали свою культурну ідентичність і затримання рідних звичаїв і традицій.

Наше жіноцтво, під час цих 80 літ пережило різні труднощі. Важка виснажлива праця, часто нестатки і хвороби, але усьому треба було давати раду і боротися за кращу долю. І все-таки, з добрим серцем та щедрістю, поділившись хоч крихтою, будували нове життя.

Час вимагав змін, обставини та люди мінялися і нові сили заступали старших. Жіноча Організація росла і йшла вперед – незмінна, залишалася тільки любов до України, до людей, до свого діла. Завдяки цій відданості та посвяті всіх наших попередниць, наша Організація існує та діє по-сьогоді.

Святкування ювілею було можливістю показати важливість Організації, та згадати добрим словом минуле, як запоруку майбутнього.

Святкові імпрези відбулися за програмою.

31 липня була Святкова вечеря, яку прово-

дили разом із Українським Товариством Бразилії. Гарна музика, смачна вечеря, забава, а потім тост та “Многая літа!”.

14-го серпня відбулося головне свято 80-ліття Жіночої Організації у великій залі У.Т.Б. в Куритибі. На початку відкрили виставку портретів колишніх голів управи Жіночої Організації і виставку світлин з діяльності Ж. О. На сцені був виставлений ювілейний герб 80-ліття. У переповненій гостями залі о. Микола Милус від Української Автокефальної Православної Церкви та о. Едсон Бойко від Української Греко-Католицької Церкви відправили молебен.

Потім відбувся концерт. Виступав Український жіночий фолкльорний ансамбль “Барвінок” під керівництвом Лавра Прийми та дитяча танцювальна група суботньої Школи ім. Лесі Українки з Куритибі, під керівництвом Анни-Марії Бовкаловської-Мазепи.

Дякуючи за гарний виступ, голова Жіночої Організації Тетяна Бащин коротко розказала історію Жіночої Організації, її важливість в українській громаді Бразилії і її вагомість у бразилійському оточенні. Підкреслила також непересічність і важливість колишніх голів та членів, які відійшли у вічність. Потім Тетяна вручила всім членам управи Жіночої Організації та гостям пам'яткову тарілку з ювілейним гербом (мистецька праця Розанжили Бащин де Міранда), роздали двомовну брошуру з історією Жіночої Організації.

Управа Жіночої Організації щиро дякує Богданові Савицькому, голові Українського Товариства Бразилії, Петру Єдиному, голові Українсько-Бразилійського Клубу, ансамблеві “Барвінок”, суботній школі ім. Лесі Українки, редакції бюлетеню “Хлібороб”, Музею-Бібліотеці та радіовисиланню “Українська хвиля”, гостям Олександрові Марковіц – консулові України в Куритибі, Віктору Сиротюку – голові Українсько-Бразилійської центральної репрезентації, Ярославові Грибінникові – голові Товариства Прихильників Української Культури, отцям Миколі Милусеві і Едсонові Бойкові.

Спасибі всім вам за присутність та підтримку.

СОЮЗ УКРАЇНОК

Ірені Чабан, голові 83-го Відділу Союзу Українок Америки в Нью-Йорку.

Доброго дня шановні пані голово та посестри 83-го Відділу СУА!

Зі словами вдячності звертаюсь до Вас від імені усіх дітей та „Бабусь”, до сердець яких торкнулася Ваша турбота. Вони з вдячністю приймають допомогу від Вас, яку ми, союзнянки Луганська, вручаємо їм. А ми, членки СУ Луганська, подвійно дякуємо, бо з Вашою допомогою піднімається наш авторитет серед населення, маємо можливість провести благодійні заходи, проявити свою діяльність. А це для нас дуже багато значить.

Пишу Вам як до голови Відділу вперше. Тому вітаю вас і бажаю творчої наснаги. Ми щиро дякуємо за журнал „Наше Життя”. Цікавий, змістовний, діловий. Ми читаємо його гуртом і ходить він „по руках” у союзянок. Знаємо про всі заходи, які проводите, про добрі справи відділів СУА. Історичний і культурологічний матеріал використовуємо в роботі. Журнал для нас не лише інформаційний, але й своєрідний підручник.

Луганщина – світанок України. Тут сходить сонце, яке за цілий день зігриває нашу матінку Україну і тільки надвечір лягає спати на Західній Україні.

Луганщина. Край копрів і териконів, шахт і металургійних заводів. Це край Дикого Поля, яке заселяли біженці, політичні в'язні, переселенці з різних країв, звільнені із в'язниць злочинці. Ще Петро I і Катерина II поставили собі за мету зробити цей регіон російським, щоб заволодіти ресурсами Донбасу. І ця політика триває й досі. Тому так важко нам, українцям, працювати тут і впроваджувати в життя українську національну ідею.

Але якщо не ми, то хто?... Завдяки патріотам-українцям відроджується і розвивається українська мова, в школах відкриваються класи з українською мовою викладання, відкрили Український музично-драматичний театр, встановили пам'ятник Тарасові Шевченку, друкуються газети українською мовою (хоч це поодинокі випадки).

Значне місце в усіх патріотичних справах посідає Союз Українок Луганська.

Як швидко плине час! Здається, що зовсім недавно голова Союзу Українок Алена Пашко приїхала до Луганська і запропонувала створити осередок Союзу Українок. Поздоровила нас з початком діяльності і поблагословила на плідну працю. Це було у 1998 р. А вже пролетіло 7 років. З невеликого осередку з 5 осіб наша організація збільшилася до 73 союзянок у м. Луганську. Луганська організація стала Відділом Всеукраїнського Союзу Українок. Зараз працюють осередки у школах, коледжах, у Педагогічному університеті імені Тараса Шевченка, а також в м. Кіровську, Рубіжному та Сіверодонецьку.

Проявити себе в роботі, підняти свій авторитет, провести багато благодійних акцій і заходів допоміг нам Союз Українок Америки і зокрема 83-ій Відділ в Нью-Йорку.

Уперше познайомилася з роботою нашого відділу і запропонувала допомогу тодішня референтка Суспільної опіки Лідія Черник, коли приїжджала до Києва у 1998 р. І з того часу регулярно СУ Луганська отримує фінансову та матеріальну допомогу від СУА. Дякуючи цьому, союзнянки Луганська взяли під опіку дитячий будинок № 1 та дитячий притулок, куди привозять дітей, які опинилися на вулиці, а батьки або в тюрмі, або алкоголіки чи наркомани. Регулярно допомагають геріатричному інтернату № 1, де проживають самотні люди-інваліди похилого віку та дитячому санаторію, де живуть і лікуються хворі на туберкульозу діти (93 дітей). Особливо опікуємося дітьми з діагнозом ДЦП (дитячий церебральний параліч).

Інвалідний візок, який Ви прислали ми дали хворій дівчинці Р. Бразаускайте, яка зовсім безпомічна. Допомагаємо їй регулярно, бо її опікун бабуся постійно хворіє, а пенсії не стає навіть заплатити помешкання, електрику і ін.

Тисячу доларів СУА призначив для родин загиблих шахтарів шахт Бараково м. Краснодона для оздоровлення дітей. 22 дітей їздили до санаторію „Травневий” в м. Очаково, на Чорному морі (супроводжувала дітей наша членка Ніна Покришка). 12 дітей лікувалися 21 день в м. Трускавці у

санаторію „Джерело”. Це діти-сироти багатодітних родин зі шкіл № 8, 48, 49, 52, 59 (супроводжувала дітей Іванна Колесник).

Уже три роки СУА здійснює програму „Молоко і булочка наймолодшим школярам України” у середній школі № 59 (директор Юрій Принь). Школа надзвичайно вдячна СУА, бо збільшилася кількість учнів, які бажають навчатися в українських класах; діти стали менше хворіти.

Союзянки взяли під опіку відділ „Малятко” при пологовому будинку, у кварталі Якіра м. Луганська (завідуюча відділом Галина Репіна). У цьому відділі є діти, покинуті матерями або недоношені. Приносимо дитячий одяг, одноразові шприци і ін., які дістаємо від Вас. Взяли під опіку сім'ю загиблого шахтаря шахти Бараково – Галину Єздакову і двох дітей дошкільнят.

На новий рік, на свято св. Миколая та День Матері організуємо концерти та готуємо дітям подарунки – дитячі іграшки, олівці і книжечки також отримані від Вас. Досить велику бібліотеку передали середній школі № 59. Книжки членки вручали на загальношкільній „лінійці”, на якій були присутні батьки. Голова СУ Іванна Колесник розказала, що книжки подарунок від СУА. Учні, вчителі та батьки писали листи подяки.

Кожного року на різдвяні та великодні свята дістаємо від Вас фінансову допомогу, яку ретельно розподіляємо між дітьми-сиротами, інвалідами та самотніми жінкам похилого віку. Серед них і старенькі вчительки, за яких забули.

Звичайно, стільки добрих справ ми не змогли б здійснити без Вашої допомоги, тому від щирого серця дякуємо невтомним жінкам, які є надійною опорою, духовною і матеріальною підтримкою, зразком для наслідування.

Щиро дякуємо голові СУА Ірині Куровицькій, колишнім референткам Суспільної опіки Лідії Черник та Надії Шмігель. Звертаємося до найближчих нам людей, до членок 83-го Відділу СУА в Нью-Йорку і дякуємо за ці безчисленні пакунки, які регулярно отримуємо, за систематичну фінансову допомогу. Дякуємо Стефанії Косович, Ірені Чабан, Дарії Дроздовській, яка знаходить час, щоб регулярно писати нам, вітати нас з усіма святами, любовно оформляти кожний пакунок разом з Дарією Гензою.

А ми Відповідаємо Вам словами Почесної голови СУ Атени Пашко: „Ми потрібні Україні, про нас скажуть наші дії, наша совість, наша Україна”.

Іванна Колесник,
голова Союзу Українок Луганської області.

УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ СТИПЕНДІЯТОК В УКРАЇНІ

“Зараз в Україні дуже цікавий час, такий, що про нього будуть писати історики і я дуже рада, що можу стати свідком і учасником цих подій. На моїх очах колір став символом. Найцікавіше, що проходячи вулицями міста Києва, всі люди відчують себе братами, українцями, нацією. Море позитивних, добрих емоцій. На Майдані Незалежності часом збиралось понад мільйон людей та жодного разу не сталося прикрого випадку, сварки, образи. Частіше звучить українська мова, модними стали українські співаки. Українці відчували себе незалежними і усвідомили свою незалежність”.

Оксана, Київ.

* * *

“...Хотілось і хочеться кожною клітиною тіла долучитися до перемоги України і рідного народу. Звичайно нас чекає ще багато випробувань, але ми старанно вчимося, щоб бути помічними і гідними своєї землі і людей. Хочу повідомити, що я і моя сестра Катя там на Майдані брали активну участь в організації харчування присутніх... там на Майдані особливо відчувалася відповідальність за нашу Україну і обов'язок перед нею. Нам, дітям здається, що ми навіть подорослішали. На виборах ми були спостерігачами...”

Оріана і Катя, Тернопіль.

* * *

“Хоча за віком я ще не мала права голосу на виборах Президента, однак стала активною учасницею “Помаранчевої революції” у Києві та Житомирі. Я вірю в перемогу демократії в Україні, яку я дуже люблю... ще раз дякую за допомогу, та посилаю найкращі побажання”.

Зі щирим серцем Катя, Житомир.

ДОБРОДІЙСТВО

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА

ПОЖЕРТВИ ЗА СІЧЕНЬ 2005 р.

3,000 дол. – д-р Іванна Ратич (65) 101-ий Відділ СУА; 2,200 дол. – 97-ий Відділ СУА; 750 дол. – Goodrich Foundation, Bohdan A. Polanskyj (86); 500 дол. – Exxon Mobil Foundation, Dr. Daria Lissy (54); 440 дол. – Patrick & Betty Greber (4); 330 дол. – Е. Рудакевич; 300 дол. – Анна Куцан; 225 дол. – Євген і Богданна Михайліві (91); 220 дол. – д-р Микола і Христина Баранецькі (86); Наталія Змий (86), Мар'ян Коць, Іван і Галина Лобаї, 75-ий Відділ СУА; 200 дол. – Марія Голянін (115); 110 дол. – Михайлина Баран (89), Володимира Васічко (86), Paul Pallyenko, Ігор Струтинський, 92-ий Відділ СУА; 50 дол. – Юрій і Вікторія Мішенко (98); 40 дол. – Ірена Іванчишин (82); 30 дол. – Ніна Сікора (33); 25 дол. – John & Doreen Rudan (86); 21 дол. – Рената Бігун (28).

У ПАМ'ЯТЬ

У пам'ять бл.п. Марії Ковч складаю 50 дол. на допомогу дітям і студентам під опікою Стипендійної Акції СУА.

Лідія Соя, 50-ий Відділ СУА.

Замість квітів на могилу св.п. Марусі Бек, славної жінки, великої патріотки, громадської і політичної активістки, великої американки і українки складаю 100 дол. на Стипендійну акцію СУА. Нехай щедра американська земля буде пером, а слава її життя живе вічно в наших серцях. Вічна їй пам'ять!

Божена Ольшанівська, 86-ий Відділ СУА.

У світлу пам'ять нашої незабутньої членки Євгенії Гішинської на Стипендійну акцію СУА, через 12-й Відділ СУА склали: 50 дол. – Кетлін Зграбік; 30 дол. – родина Ганичів; по 25 дол. – Маріян і Ліда Вирсти, С. і Н. Винярьські, Н. і С. Голянін, Дарія Городиська, Михайло і Люба Дармохвали, Іван і Ірена Стецури, Дарія Федорів; по 20 дол. – Христина Дурана, Стефан і Зеня Панчишини; по 15 дол. – Надія Дейчаківська. Разом: 310 дол.

Надія Дейчаківська, референтка стипендій, 12-ий Відділ СУА.

ЩИРО ДЯКУЄМО!

М. Оріся Яцусь, скарбник комісії стипендій СУА
Марія Полянська, референтка стипендій СУА.

ФОНД СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ СУА

ПОЖЕРТВИ за ГРУДЕНЬ 2004 р.

На потреби Суспільної Опіки 99-ий Відділ СУА склав 210 дол. Любомира Мокій, скарбник.

На допомогу "Бабусям" і сиротам в Україні 115-ий Відділ СУА в Детройті склав 300 дол.

Елисавета Кучер, голова,
Леся Болді, секретарка.

На допомогу "Бабусям" в Україні 34-ий Відділ СУА в Коговз склав 200 дол. Марія Моцюк, голова.

На допомогу "Бабусям" в Україні 71-ий Відділ СУА в Джерзі Ситі склав 150 дол.

Іванна Пилипчак, голова Відділу.

У 50-літній ювілей подружжя Богдани і Євгена Михайлівих бажаємо їм прожити багато літ в здоров'ю і щастю. Стефко і Марія Антоніві, Мотря і Олег Годованці з Андрійком і Олесем та Маруся і Маріян Антонові. З цієї нагоди на допомогу "Бабусям" складаємо 100 дол. (через 33-ий Відділ СУА).

Люквія Медицька, скарбничка.

На допомогу "Бабусям" в Україні 49-ий Відділ СУА в Боффало складає 100 дол.

Уляна Лоза, голова,
Богуслава Грігс Лонг, скарбник.

На потреби "Бабусям" в Україні Софія Соколишин склала 35 дол.

У пам'ять св. п. Богдана Гамерського на допомогу сиротам в Україні 70 дол. склала Ореста Гамерська.

In memory of Russell W. Schuter a \$50.00 donation has been made towards the Ukrainian Orphans Fund by the employees of the Broome County Public Library.

У світлу пам'ять бл. п. Люби Мриглоцької на допомогу сиротам в Україні 50 дол. склала Надія Желехівська.

На допомогу сиротам в Україні 49-ий Відділ СУА в Боффало склав 50 дол.

Уляна Лоза, голова,
Богуслава Грегс Лонг, скарбник.

In memory of Bogdan Hamersky, deceased husband of Oresta Hamersy, a contribution of \$ 50.00 has been made towards the Ukrainian Orphans Fund.

Gilbert and Gloria Andersons.

У світлу пам'ять чоловіків двох членок 106-го Відділу св. п. **Леоніда Чудовського**, чоловіка Валентини Чудовської і св. п. **Романа Кузьми**, чоловіка Меланії Кузьми, 106-ий Відділ СУА на допомогу сиротам в Україні складає 50 дол.

Люба Кінах, секретар Відділу.

У світлу пам'ять бл.п. **Лізи Кусяки** на допомогу сиротам в Україні **Антоні і Донна Боніні** склали (через Округну Управу СУА в Клівленді) 50 дол.

Іванна Шкарупа, голова Округу.

У пам'ять св. п. **Богдана Гамерського** на допомогу сиротам в Україні 40 дол. склала **Г. Котис**.

У світлу пам'ять бл. п. **Богдана Гамерського** на допомогу сиротам в Україні 25 дол. склали **А. і К. Салевичі**.

ФОНД ЧОРНОБИЛЯ СУА

На медичну допомогу **Денисові Уреу** склали: 50 дол. – **Ірена і Олександр Воробці**; по 25 дол. – **Марія Андрусак, Христина Принада-Демиденко, В. Гусаковський, 20 дол.** – **Стефан і Марта Скрибайли, 15 дол.** – **М. і Н. Лаврини**. Разом 160 дол.

МОЛОКО І БУЛОЧКА НАЙМОЛОДШИМ ШКОЛЯРАМ УКРАЇНИ

На сніданки наймолодшим школярам України членки 36-го Відділу СУА в Чикаго склали: 25 дол. – **Ірена Новак**; 20 дол. – **Володимира Гут**; 15 дол. – **Патриція Мацьків**; по 10 дол. – **Параня Багричук, Люба Баранівська, Христина Чурма, Марія Юзьків, Катерина Кривачук, Омеляна Михайлишин, Марія Присташ, Таня Присташ, 5 дол.** – **Михайло Лазука**; 335 дол. – 36-й Відділ. Разом 500 дол.

На молоко і булочку наймолодшим школярам в Україні 34-ий Відділ СУА в Коговзі склав 200 дол.

Марія Мацюк, голова.

78-ий Відділ СУА ім. **Олени Степанів** у Вашингтоні склав 200 дол. на молоко і булочку школярів в Україні. **Христина Шипилява**, секретар.

На сніданки наймолодшим школярам в Україні **Борис Галаган** склав 100 дол. (через 83-ий Відділ СУА).

У 50-річчя вінчання **Дозі і Ярослава Кушнірів** на їхнє бажання, **Даяна та Мельвін Байрони** і членки 99-го Відділу СУА замість подарунків склали 60 дол. на сніданки наймолодшим школярам в Україні. Ювілярам бажємо Божих ласк та многих і благих літ.

Любомира Мокій, скарбник Відділу.

Наймолодшим школярам в Україні 49-й Відділ СУА в Боффало склав 50 дол. на молоко і булочку.

Уляна Лоза, голова Відділу,
Богуслава Григс Лонг, скарбник.

На сніданки наймолодшим школярам в Україні склали (через 119-й Відділ СУА): по 20 дол. – **Валентина Преско, Анна Босяк**; 10 дол. – **Ліда Стебельська**. Разом 50 дол.

Лідія Стебельська,
референтка Суспільної опіки Відділу.

У світлу пам'ять членки св. п. **Станіслави Таратицької** 107-ий Відділ склав 25 дол. на молоко і булочку наймолодшим школярам в Україні.

Наталка Сидір, скарбник Відділу.

ЩИРО ДЯКУЄМО!

Варка Бачинська,
референтка Суспільної опіки СУА.

ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ „НАШЕ ЖИТТЯ”

З нагоди 40-ліття 86-го Відділу СУА складаємо 40 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”, а членкам Відділу бажємо здоров'я і сили до дальшої праці.

Наталка Головінська, голова 65-го Відділу СУА.

З нагоди 100-ліття найдорожчої тети **Кароліни Конрад** складаю 100 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Ювілярці бажємо міцного здоров'я і ще многих і благих літ!

Наталія Кравчук.

Вшановуючи пам'ять колишньої голови 62-го Відділу СУА у Глен Спею бл. п. **Марти Цимбалістої** та членки Відділу бл. п. **Ольги Дмитренко**, складаємо 50 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Орися Салаяк, скарбник 62-го Відділу СУА.

На Пресовий Фонд журналу „Наше Життя” 75 дол. склали **Оксана і Орест Комарницькі**.

Замість квітів на могилу дорогої членки 76-го Відділу СУА бл. п. **Софії Фігач** складаємо 65 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”: 25 дол. – 76-ий Відділ СУА; по 20 дол. – **Ліда Калодчин, Рома Дигдало**.

Членка 33-го Відділу СУА **Гелен Коровицька** склала 65 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Лукія Медицька, скарбник 33-го Відділу СУА.

Продовження в наст. числі.

ЩИРО ДЯКУЄМО!

Тарас ШЕВЧЕНКО

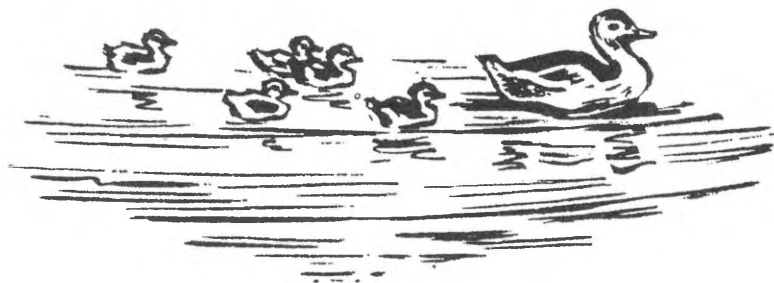
ТЕЧЕ ВОДА З-ПІД ЯВОРА...

Тече вода з-під явора
яром на долину.
Пишається над водою
червона калина.

Пишається калинонька,
явір молодіє,
а кругом їх верболози
й лози зеленіють.

Тече вода із-за гаю
та попід горою,
Хлюпочуться качаточка
поміж осокою.

А качечка випливає
з качуром за ними,
ловить ряску, розмовляє
з дітками своїми.

Никифор ЩЕРБИНА

ВЕСНЯНКА

Розтанули сніги,
Стікають на луги,

Весна, весна прийшла,
Квіток нам принесла!

Лунає у садку
Зозулине “ку-ку”.

Малята в ліс ідуть,
Де проліски цвітуть.

В намиста сині скрізь
Прибравсь весняний ліс.

До квітів із села
Спішить прудка бджола.

А над гуртом малят
Пісні пташок дзвенять:

“Весна, весна прийшла,
Нам радість принесла!”

Н. Щербина. “Проліски”. Вірші для дітей.

ЗАГАДКА

БАРВИСТИЙ ШЛЯХ

Шлях барвистий після громобою
Через небо ліг дугою.
Він цвіте лише одну часину,
Доки хмари з неба злинуть.

/Веселка/

Платон ВОРОНЬКО

БАЗІКА

- Мисливець-мисливець, звідкіль ти ідеш?
- Іду я, мій друже, із лісу.
- Мисливець-щасливець, а що ти несеш?
- Несу я хвостатого лиса.
- А чим же хвостатий той лис провинивсь?
- Курей пережер він без ліку.
- А де ж він, твій лис-курокрад, подивись?
- Утік через тебе, базіку!

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЬЮ-ЙОРКУ

ГРУДЕНЬ 2004 р.

Продовження, початок у числі за лютий.

ПОЖЕРТВИ

По 3,000 дол. – Зоряна Гафткович і Микола Дармохвал, Ярослав і Ірина Куровицькі, Союз України Америки; 1,890 дол. – проф. Володимир Петришин; 1,100 дол. – Олег і Лідія Савківи; по 1,000 дол. – Mary E. Pressey; 750 дол. – Мирон і Христина Мельники; по 500 дол. – д-р Володимир і Анна Рак, Марія Лавро, Андрій Гарасимяк, Микола Галів, Глорія Світлик; по 300 дол. – Іван Чернявський, Рома Шуган; по 250 дол. – Оксана Городецька, Володимир Клебович, д-р Юрій і Наталія Попелі, д-р Андрій і Тетяна Тершаківці; по 200 дол. – Лідія Керницька, Анна Винар; по 100 дол. – W. C. & Maria Stith, Marhew Daniel Stremba & Barbara Cates, Gordon & Romana Labrosse, Edward & Tamara Homer, Стефанія Чернодольська, д-р Іван і Стефанія Серанти, Марія Бакалець, Марія Тершаковець і Роман Гавриляк, Іван Кулак, Богдан Барабаш, д-р Іван і Марія Фізери, Андрій і Христина Козаки, Марія Барабах, Люба Гуралечко, д-р Марія Мотиль, д-р Леонід і Оксана Мостовичі, Анна Литвин, д-р Софія Андріяшук, Олександр і Ірена Михалюки, Ярослав і Ольга Чипаки, Ігор і Алла Черні, Осип і Ніля Колодницькі, Анна Гошко і д-р Марко Крушельницький, Христина Шипилява, Володимир і Богдана Слижі, д-р Лев і Ірена Кушнірі, Марія Бадяк, Олена Качала, Марта Данилюк, д-р Василь Саяк, Богдан Винар Василь Гураль, д-р Дмитро Фаріон, Юрій і Анна Зелінські, Борис і Уляна Глинські; 75 дол. – John & Wendy Keryk, Lilly Vochonko; 70 дол. – Ann Cirelli; по 60 дол. – Борис і Ольга Караші; по 50 дол. Ігуне Тогрансе, д-р Надія Теребус Кмета, Стефан Воляник, Стефан і Казимира Олійники, Ольга Кулинич, Орест Загайкевич, Лідія Стебельська, Орест Дутка, Іван Лехіцький, Петро Світницький, Марта Кебало Адріан Іванчук, Роберт Вислоцький, Ірена Корсунська, Володимир і Параскевія Шпачинські, Лариса Гординська, д-р Рената Волинець, Стефанія Сидоряк, Наталія і Галина Притули, Роберт і Оксана Грубці, Валентина Чудовська, Олена Шиприкевич, Юлія Криса, Олег Склепкович, Юрій і Марія Вальчуки, Катерина Сова, Ганна Жирук, Романа Дигдало, Наталія Коваль, Богдан і Ольга Михайліві, Валентина Чудовська, Мирослав і Надія Шмігелі, Юрій і Зоряна Ставничі, Ярослав і Катря Червоняки, Галина Кастанюк, Борис і Уляна Глинські, Олег Роспутько, Сергій Сахарук, д-р Юрій і Христина Свишуки, Віра Мацелюх, Наталія Соневицька; 40 дол. – Christopher & Marta Вахер, Олена Прошок, Юрій і Дарія Костіви, Борис і Галина Гайди, Христина Чехович, Ірена Іванчишин; по 35 дол. – д-р Ярослав Мигайчук, Зенон

Завадович; по 30 дол. – Anatoli Niepritzky, Ольга Явдошин, Ярослава Кукіль, Юрій і Марія Штогрини, Богдан і Христина Кульчицькі, Петро і Надія Гованські; по 25 дол. – Walter & Jean Markewycz, Mary Rhodes, Ignacy & Anna Konik, Vera & Frank Molls, Joseph Jackson, д-р Денис і Мира Стахіві, Іван Денисенко, Марія Івасютин, Зоряна Клюфас, Ірена Гбур, Михайло і Лідія Фурди, Ілля і Марія Шевчуки, Люба Цюлко, Всеволод Саленко, Мирослав Подоляк, Катерина Яворська, Софія Салдан, Роман Стефанюк, Стефан Секрета, Анна Думка, Дарія Барон, Іванна Мачай, Ельфріда Олексин, Микола Конрад, Михайло і Люба Дармохвали, Марія Андрусак, Михайло Тренза, Оксана Поритко, Олег і Люба Кінахи, Любомир і Стефанія Гуменюки, Михайло і Христина Макарі, Борис і Тетяна Карпенки, Віра Клії, Дарія Яросевич, Стефанія Красівська, Василь Білан, Галина Оберанець, Орест Менцінський, Володимир і Альма Батіги, Юліан Левицький, Михайло Сахно, Ольга Папроська, Василь і Лідія Колодчини, Осип Васків, Мирослава Мирошниченко, д-р Василь і Оксана Марчуки, Борис Захарчук, Дарія Самотулка, Оксана Фолтин, Павло і Евдокія Боднарени, Стефан Ярема, Арнольд Рудакевич, Модест і Лідія Артиміви, Ірена Стадник, Люба Сілецька, Микола і Ольга Бурі, Володимир Хом'як, Лев Височанський, Надія Хойнацька, Катерина Оприско, Іван і Надія Савчуки, Микола Стасів; по 20 дол. – Harry & Emilia Swiatkiwsky, Roy Davidson, Roger & Katleen Pona, Marta Kraus, Борис Калушик, Надія Яворів, Марія Мелета, Ольга Чмола, Розалія Принада, Маргарета Батьків, Ярослав і Лариса Шеглові, Юрій і Софія Лонишини, Емілія Вох, Орест Небеш, Ніна Орел, Євген і Зіна Савчини, Рената Бігун, Тамара Сидоряк, Андрей Кушнір, Дмитро і Олександра Демедюки, Теодозій Лисак д-р Мирон і Галина Деміки, Євген і Євгенія Івашківи, Анастасія Сочинська, Оксана Веретко, Богдан Качицький, Володимир і Галина Королі, Ярослав і Ярослава Букачевські, Марія Крижанівська, Стефан і Марша Білинські, Кирило і Ірена Григоровичі, Люба Домбчевська, Микола Твердовський; по 15 дол. – Beverly Масук, Danielle Anne Luszczyk, Уляна Старосольська, д-р Зенон Гіль, Романа Дигдало, Осип і Ірена Гаруни, Павлина Сокольська, Орест Дутка, д-р Григорій Бурбело, Дмитро Бараницький, Катерина Терлецька, Галина Гайдук, Лариса Приходько; 12.50 дол. – John Tynes;

Продовження в наст. числі.

ЩИРО ДЯКУЄМО ЗА ПІДТРИМКУ!

Управа і адміністрація УМ

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНА ГОЛОВА СУА

Анна Кравчук

Ірина Куровицька — голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Марія Томоруг
Софія Геврик

Оксана Фаріон

Мотря Воєвідка-Слоневська

Марта Данилюк
Христина Ярема
Надія Цвях
Катерина Немира
Марта Богачевська-Хом'як
Ірина Стецьків

РЕФЕРЕНТУРИ

Варка Бачинська
Катерина Івасишин
Марія Пазуняк
Марія Полянська
Ольга Тритяк
Лариса Мельник-Диржка

— 1-ша заступниця голови
— 2-га заступниця голови для справ організаційних
— 3-тя заступниця голови для справ культури
— 4-та заступниця голови для справ зв'язків
— протоколярна секретарка
— англомова секретарка
— фінансова секретарка
— для справ преси
— вільний член
— вільний член

— суспільної опіки
— виховна
— музейна
— стипендій
— архівальна
— екології

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Лідія Казевич — Дітройт
Христина Хомин-Іжак — Філадельфія
Надія Савчук — Нью-Йорк
Марта Стасюк — Північний Нью-Йорк
Катерина Воловодюк — Нью-Джерсі
Іванна Шкарупа — Огайо
Любомира Калін — Чікаго
Діонізія Брочинська — Нова Англія
Маріянна Заяць — Центральний Нью-Йорк
Уляна Глинська — зв'язкова віддалених відділів

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Іванна Ратич — голова
Лідія Закревська — член
Надія Шмігель — член
Рената Заяць — заступниця
Христина Мельник — заступниця

Оксана Скипакевич Ксенос — парламентарист

Ірена Чабан — головний редактор журналу "Наше Життя"
Тамара Стадниченко — редактор англомовної частини журналу

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENT

Anna Krawczuk

Iryna Kurowyckyj — President

EXECUTIVE COMMITTEE

Maria Tomorug
Sophia Hewryk
Oxana Farion
Motria Voyevodka-Slonievsky
Marta Danyluk
Christina M. Jarema
Nadia Cwiach
Kateryna Nemyra
Martha Bohachevsky-Chomiak
Irena Stecki

— 1-st Vice President
— 2nd VP — Membership
— 3rd VP — Culture
— 4th VP — Public Relations
— Recording Secretary
— Corresponding Secretary (engl.)
— Financial Secretary
— Press
— Member-at-Large
— Member-at-Large

REGIONAL COUNCILS

Lydia Kazewych — Detroit
Christine Chomyn-Izak — Philadelphia
Nadia Sawczuk — New York City
Martha Stasiuk — New York - North
Kateryna Wolowodiuk — New Jersey
Iwanna Shkarupa — Ohio
Lubomyra Kalin — Chicago
Dionisia Brochynsky — New England
Mary-Ann Zajac — New York - Central
Uljana Hlynsky — Liaison for Branches-at-Large

STANDING COMMITTEES

Barbara Bachynsky
Katherine Iwasyshyn
Maria Pazuniak

Maria Polanskyj
Olga Trytyak
Larysa Melnyk Dyrszka

— Social Welfare Chairwoman
— Education Chairwoman
— Art/Museum Chairwoman
— Scholarship/Student Sponsorship Program Chairwoman
— Archives Chairwoman
— Ecology Chairwoman

AUDITING COMMITTEE

Joanna Ratych — Chairwoman
Lidia Zakrewsky — Member
Nadia Shmigel — Member
Renata A. Zajac — Alternate
Christine Melnyk — Alternate

Оксана Скупакевич Ксенос — Parliamentarian

Ірена Чабан — Editor-in-Chief "Our Life"
Тамара Стадниченко — English editor "Our Life"

КАНЦЕЛЯРІЯ СУА / UNWLA Inc. HEADQUARTERS:

203 Second Avenue, New York, NY 10003
Tel.: (212) 533-4646; Fax: (212) 533-5237

Електронна пошта / e-mail: unwla@unwla.org
Website: www.unwla.org

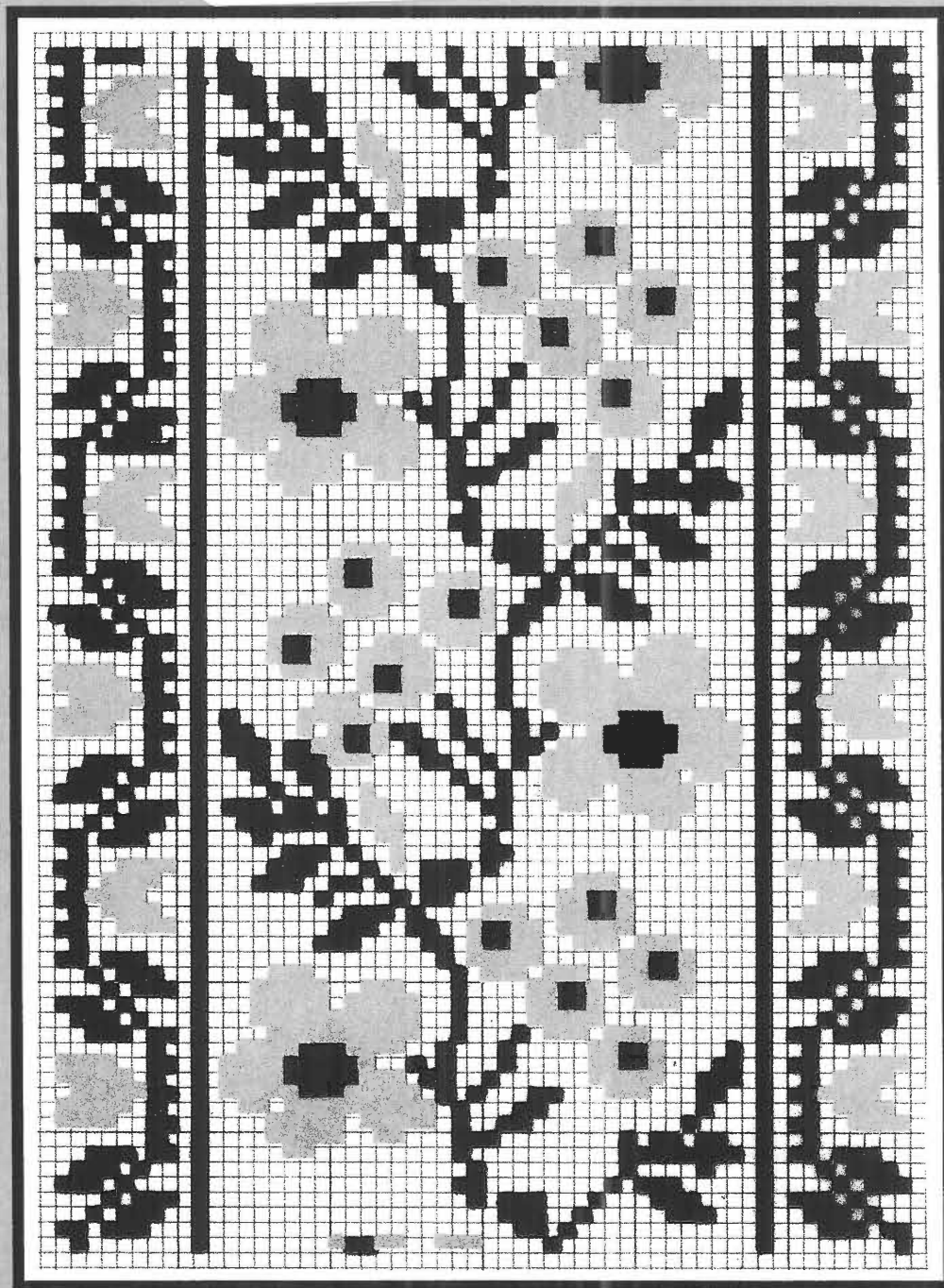
Адміністратор бюро — **Наталія Дума**
Office administrator — **Natalia Duma**
Години урядування: від 10:00 до 4:00 по пол.

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА / UNWLA Inc. SCHOLARSHIP PROGRAM:

171 Main Street, P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Tel.: (732) 441-9530; Fax: (732) 441-9377
Maria Polanskyj, Chair

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM:

203 Second Avenue, New York, NY 10003
(212) 228-0110 Fax (212) 228-1947
E-mail: info@ukrainiamuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

*Холмщина. Кінець XIX ст.
Вишивати червоними ч. 666 і чорними нитками Д.М.С.*